

De oorsprong van het geld. — De feesten te Gothenburg. — Worowski vermoord. — De Studentenroeiwedstrijden. — Het proces tegen de Krupp-directeuren. — Exotische Vogels en hun nesten.

No. 46
(20)
16 Mei
1923.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S.
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

DUITSCHLAND—NEDERLAND 0—0

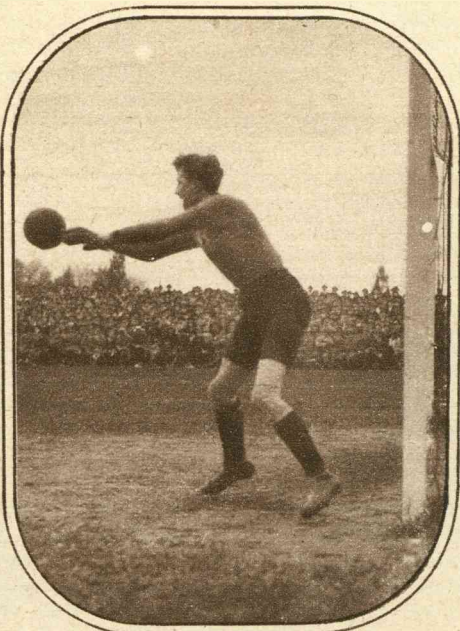
Van den op Hemelvaartsdag te Hamburg gespeelden wedstrijd Duitschland—Nederland, die met gelijk spel 0—0 eindigde, brengen wij op deze pagina een serie interessante kiekken door onzen eigen fotograaf genomen. Hierboven, links: Het duitsche elftal poseert voor onzen fotograaf. Midden: De dochter van den consu'-generaal te Hamburg, den heer Flaes, doet den aftrap. Rechts: het hollandsche elftal komt het terrein op.

Links: De nederlandsche aanvoerder E. v. d. Kluit biedt zijn duitschen collega bloemen aan. Rechts de heer Boeljon, hoofdconsul Ned. Voetbalbond. In 't midden de Zweedsche scheidsrechter Bjorklund in gesprek met den heer H. Tetzner, die als grensrechter fungeerde. Rechts: Een fraaie overzichts-kiek van het terrein.

Een spannend spelmoment.

De nederlandsche doelverdediger De Boer, die schitterend werk geleverd heeft, in actie.

De Boer onderbreekt een goed-opgezetten aanval der Duitschers.

De Oorsprong van het Geld

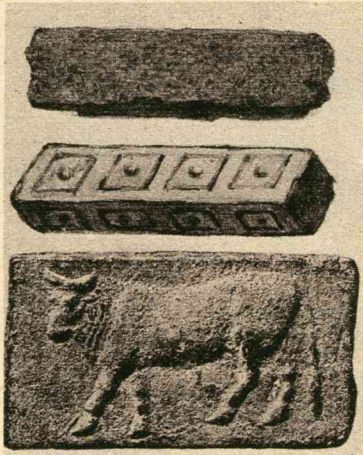
Naar goud gaat aller menschen innigst streven.
Ach! 't is een wonder, wonder ding, het goud.
Naar geld haakt ieder, de armste en de rijkste;
Op 't geld staat 's werelds wezen vast gebouwd.
Het kind, dat zekrend om zijn snoepcent hunkert;
De woek'raar, die zijn schatten groeien ziet;
De nijo're-koopman, die zijn winst becijfert;
De handwerksman, die 's arbeids loon geniet...
Zij allen weten het en strijden moeizaam
Om hun bescheiden deel van 's levens overloed;
De macht van 't geld houdt allen hen gevangen;
Maakt goeden slecht en boozen goed.
Naar goud gaat aller menschen innigst streven;
Ach! 't is een wonder, wonder ding, het goud!

(Fragment).

Fawel, dat is nu alles wel heel goed en aardig en de dichter heeft mooi praten. Maar de vraag is nu maar: Hoe kómen we aan het geld? of liever: hoe is het geld in de wereld gekomen?

Deze vraag is gauwer gedaan dan beantwoord.

Want het geld is niet, zoals b.v. de boekdrukkunst, of de stoommachine, of de gramofoon, door een enkel persoon uitgevonden, toch is het resultaat van de onbewuste pogingen van talrijke menschengeslachten om een universeel ruilmiddel te scheppen, voldoende aan de eischen aller tijden, aller landen, aller volkeren. Men hoeft dus niet naar den uitvinder van het geld te zoeken, evenmin als naar dien van het schrift, de scheepvaart of de teekenkunst.

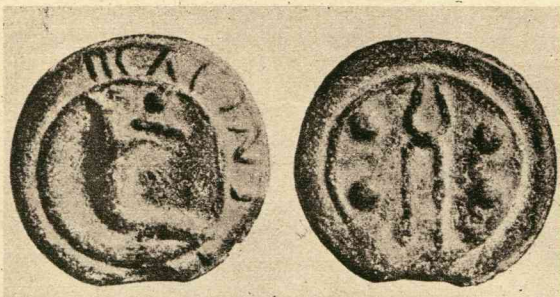
Baren.

Boven: Baar uit den oertijd. Midden: Baar met inkepingen. Onder: Baar gestempeld met afbeelding van os.

pen, ezels; de landbouwende stammen waren tarwe-, rogge-, hooi-, maïs-millionnaires. Dit was het geld, waarmee zij betaalden.

Waar een stam, een volk het nomadenleven vaarwel zei en zich vestigde in uitverkoren streken (dat kon je vroeger zonder veel onkosten doen; er was toen nog geen woningnood) daar begon de rustige productie van levensmiddelen en -behoeften en weldra ook de overproductie; en dit laatste was juist, wat de oermenschen hebben moest; want van zijn overvloed wilde hij met datgene, wat een ander begeerlijks voor hem had, ruilen en zoo ging het *vice versa*, eerst met koeien en schapen, daarna met tarweschoven, wapens, gereedschappen en verder al wat los en vast was.

Niet zelden had men, wanneer het om eenigszins groote ruilposten ging, uren, ja dagen nodig om tot een bevredigend resultaat te komen en stond er vaak een heele lijst van kramerijen als tegenwaarde voor een simpel paar vette ossen, of een sierlijk ezeltje; dit was dan natuurlijk door eendeloos loven en bieden, schikken en plooiën, en talrijke pogingen tot beetnemen en sjacheren, bereikt. (Onze kinderen „kwanselen” nog precies eender: 'n appel voor 'n paar knikkers, een eindje riem voor 'n koperen knoop; een tol voor een stuk koek, en ze knippen papieren guldens en stoppen die elkaar voor goede munt in de handen; ja ze krijgen zelfs waar voor hun „geld”!) Vee vooral vormde een uitstekende waardemeter. Het latijnsche woord pecus (vee) heeft in den loop der tijden het aanzijn gegeven aan pecunia waarmee metalen geld

Het oudste Romeinsche gegoten geld (450 v. Chr.).

bedoeld wordt. Van iemand die was omgekocht om te zwijgen, heette het in die geldloze dagen: „hij heeft een os op de tong”.

Doch aan alles komt een einde; ook aan deze primitieve toestanden, die bij alle oude volken geheerscht hebben. Het menschedom vermenigvuldigde zich, en z'n behoeften evenzeer. Men zocht naar een ruilmiddel (zie hierboven) en... men vond. Men vond, dat metaal, goud, zilver, koper, best konden dienst doen als waardemeters, vooral de edele metalen waarover de oude tijd in zoo ruime mate de beschikking had. Het wélme in Europa, Egypte en West-Azië van goud- en zilvermijnen. Immers goud en zilver en hunne legeringen zijn onveranderlijk, zoo goed als onverslijtbaar; hebben een constante waarde; zijn licht transportabel; onder ieders bereik en toch weer zoo waardevol, dat men er nooit genoeg van kan krijgen; men kon zich geen idealer ruilmiddel denken. Eureka!

Men begon met ruwe klompen metaal, soms wel erts, en kende daar, heel in 't algemeen, een vage waarde aan toe, een waarde die te juister werd geschat, naarmate de stukken meer behouwen en nauwkeuriger gelouterd waren.

De andere cultuurvolken goten die metalen tot *baren* en *staven* — en hier hebben we het eerste begin van wat we *geld* zouden kunnen noemen. Maar bij dit „eerste begin” bleef het *zéér* lang. Met die baren en vormen hebben die Oudjes héél wat gesold, voor zij op 't idee kwamen ze te *munten*, d.i. tot werkelijk gangbaar geld te maken.

Zij goten en wogen dus die staven en... zegden het gewicht er bij.

Dus nog steeds niet de *munt*! Ook werd het gewicht

Nog één paar Grieksche munten van betekenis uit den tijd van Seleukos I.

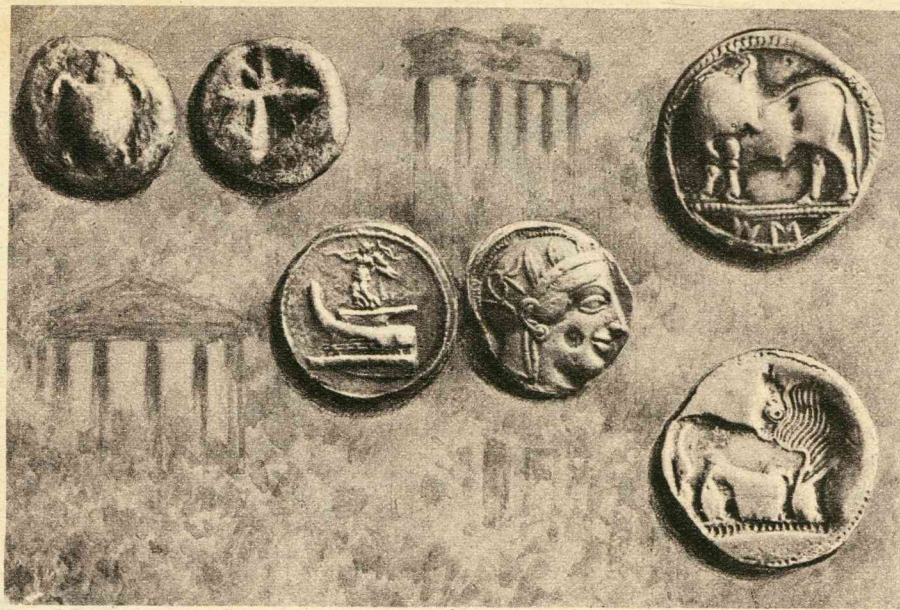
wel geschat; doch meestal droeg men schaal en gewicht bij zich in den gordel en woog de goud- en zilverstukken na. Ook vond men op de markten wel beambten die zich daarmee belastten. Bij de oude Israelieten was de Sikkal oorspronkelijk niets anders dan een gewicht, reeds lang vóór den tijd, dat hij tot munt was gepromoveerd. Men had gouden, zilveren, koperen sikkels, maar ook sikkels van speerijen, van voedingsmiddelen, enz. De metalen sikkal werd onderverdeeld. Maar behalve met dezen sikkal, wist men zich uitstekend te behelpen met andere betaalmiddelen, zoals goud in kleine stukjes, in korrels of in poeder (stofgoud) in beurzen ondergebracht. Toen Jozefs broeders in Egypte kwamen om koren te kopen, namen ze geldsommen in beurzen mee, verstopt in hunne graanzakken.

In sommige landen had men *baren* van brons, die meer dan 1½ kilogram wogen; als men een eenigszins aanzienlijk bedrag met dergelijke metaalstukjes te betalen had, moesten er vrachtwagens voor het vervoer aan te pas komen. Zooiets doet men tegenwoordig alleen nog maar met *papieren* marken en kronen.

Hier en daar ontmoet men op staven en baren *inkervingen*, die op indeelingen wijzen; kapte men op de hoogte van zoo'n insnijding een stuk van de baar af, dan was dit een zóóveelste gedeelte der waarde van het geheel.

Aan al dit gesol met naturalia, stukjes metaal, baren, edelgesteenten kwam een einde, toen een snuggere bol — het moet een Lydiër geweest zijn van omstreeks 650 voor Chr. — op een idee kwam, dat door gansche voorgeslachten was over het hoofd gezien.

Hij nam een stukje metaal, fatsoeneerde dit een weinig, sloeg er een paar stempels in en zeide ongeveer: „Ziezoo, dat is nu een *geldstuk*, heeft een vastgestelde waarde, die er op uitgedrukt staat, is gegarandeerd zuiver en je kunt er alles voor kopen!”

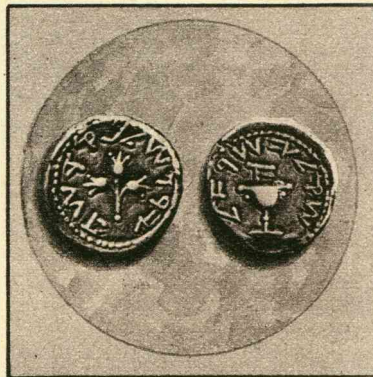
Oer-oude Grieksche geldstukjes.

Links boven: de oudste gevonden munten (pl.m. 650 v. Chr.); voorzijde een schildpad; keerzijde: indrukken van het stempelblok. Didrachme. Midden, links: munt (Stater) met Nike. Rechts: Gr. munt, die in Syrië in omloop is gebracht en daarom met een Syrisch stempel (in den wang) is voorzien. Rechts: boven en onder één munt, voor- en keerzijde. Stier in hoogrelief; zelfde stier dieprelief. Didrachme. Ondergrond: oude bouwvallen.

En zoo was het ook.

De oudste munt, het *eerste geldstuk*, dat door zoo ontelbare milliarden is gevolgd tot op den huidigen dag, was ontstaan!

Deze eerste geldstukjes zagen er natuurlijk nog wat onbehouwen en dood-antiek uit. Ze hadden den vorm van een onregelmatige platgedrukte bruidsuiker en lieten zich niet „opstapelen”, wat toch voor een fatsoenlijke munt een eerste vereischte is. Men was met de eerste stempels echter direct nog al gelukkig, zoodat vele dier muntjes een zeer toonbaar aanzien hadden. De alleroudste zijn slechts aan de voorzijde gestempeld, terwijl de keerzijde ruw is gebleven en alleen de verdiepte sporen draagt van den stok, waarmee de munt tijdens de stempeling werd vastgehouden, het *quadratum incusum*. Het waren meerendeels z.g. didrachmen en ze hadden een gewicht van ongeveer 12 gram.

Jerusalem Sikkal van Simon Maccabaëus. 143—135 v. Chr.

Al spoedig bespeuren we vooruitgang en zien, hoe de Grieksche munt zich aan de dada-periode heeft weten te onttorstelen. Bij het beschouwen onzer illustraties moge de lezer vooral eenige aandacht schenken aan het zeer zeldzame en fraaie *dekadrachmon* (tiendrachmenstuk) uit de 5e eeuw v. Chr., een bijna volmaakt staal van zuiver archaïsch stiel.

De oude Grieken betaalden in het vervolg met *drachmen*, *didrachmen*, *tetradrachmen*, *okto-* en *dekadrachmen*, *gouden* en *zilveren staters*, enz.

Het kon haast niet anders, of andere volken keken het kunstje af en men kan wel zeggen dat op het einde der 4e eeuw het gemunte geld overal in de toenmaals beschaaft wereld in omloop was.

Doch — daarom was het nog niet wat men noemt: een „wettig betaalmiddel”. Het waren in de eerste eeuwen veelal particulieren, enkele legeraanvoerders, vaak ook de „bankiers” en andere rijke snuiters, die hun goud en zilver zelf munten en in circulatie brachten. Bij de toenemende beschaving en de meer geordende handelstoe-

Eerste Grieksch-Egyptische muntstukken met de beeltenis van Ptolemaïos I. Oktadrachme, wegende pl.m. 28 gr. Ondergrond Egyptische offerande.

Egyptische munten.

Boven links: Berenice, gemalin van Ptolemaios III. Onder links: Gouden ringen, die in het oudste Egypte als betaalmiddel in omloop waren. Onder rechts: Munt met de beeltenis van Kleopatra.

standen, was het de magistraat, die voor de munt verantwoordelijk werd gesteld en er zijn symbool, ook wel zijn naam, zelfs een portret op zette. Ten slotte verwierven de Vorsten zich het uitsluitende recht, munt te slaan; zij plaatsten hunne portretten (beeldenaars) op de munten en beeldden op de keerzijde vaak hunne belangrijkste daden af, zooals stichtingen van gebouwen of steden, herinneringen aan gewonnen (nóóit aan verloren) veldslagen enz. Zoo vindt men den moord op Caesar door Brutus c.s. gepleegd, gememoreerd op een muntstuk uit dien tijd; voorzijde het portret van Brutus; keerzijde twee dolken met de vrijheidsmuts er tusschen in.

Toch — hoe verspreid het gemunte geld ook in de eerste eeuwen was, het geruil met naturalia enz. werd onder de hand nog langen tijd voortgezet. Met oude gewoonten breekt men niet zoo gauw!

Zelfs in Egypte, dat toch in vele opzichten zoo hoog stond, heeft men het lange eeuwen zonder gemunt geld gedaan.

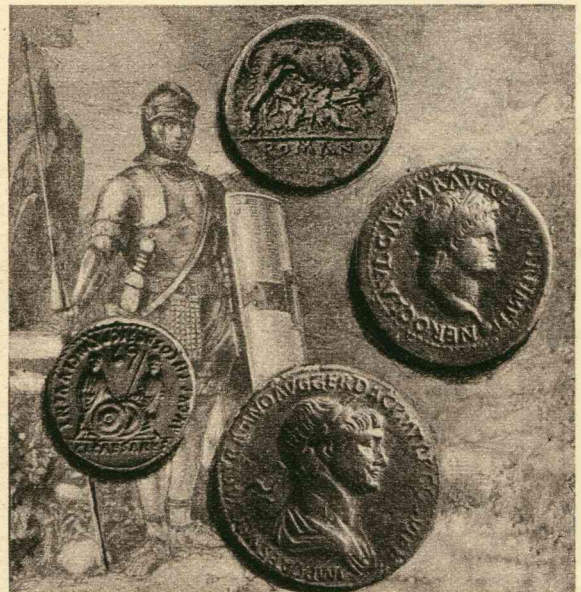
Een algemeen betaalmiddel onder de Egyptenaren waren staven in S- of C-vorm gebogen, waaraan men den naam van *tabnon* gaf, waarvan de meest gangbare 90 à 98 gram wogen en die ook onderverdeeld werden in *kite's* het tiende van de *tabnon*. Voor groote betalingen gebruikte men de prehistorische baren nog. Wij zagen in het museum te Leiden ook gouden ringen, aan de binnenzijde hol en open, alle eveneens ongemunt, en die het $\frac{1}{6}$ gedeelte van een *tabnon* vertegenwoordigden.

Men schatte en betaalde alles in *tabnons*; hieronder een prijscourant van 2400 jaar terug:

Een os	119 tabnons (in koper)
Een mes	3 "
Vijf stukken stof	25 "
Een scheermes	10 "
Een stok met snijwerk	4 "
Vijf liter olie	10 " enz.

Over het algemeen werd echter de weegschaal geducht gehanteerd, die men in de papyri ook vaak ziet afgebeeld; de gewichten bestonden dan uit metalen koppen van ossen, gazellen, leeuwen en ander gedierte.

Eerst onder de regeering der Ptolemaeën kwamen de fraaie Grieksch-egyptische munten los. Al dadelijk begon

Romeinsch geld.

Boven: Oeroude munt met Wolvin, die Romulus en Remus voedt. Midden rechts: Munt met de beeltenis van Nero. Onder: Munt met Caesaren beeltenis. Ondergrond: Romeinsch legioensoldaat.

het met groote gouden geldstukken in menigte. Onder de zilveren munten blonken de schoon bewerkte *oktodrachmen* van Ptolemaios I Soter (305 — 284) uit en in gestadige opeenvolging ontstond er een lange serie van werkelijk prachtige munten, van Ptolemaios af tot aan Kleopatra, de befaamde koningin (52 — 30 v. Chr.).

Hier moet ons een kleine interjectie van het hart:

Waar de geschiedschrijvers deze Kleopatra schilderen als eene 18 karaats schoonheid, daar schijnen de munten, die haar beeltenis dragen, wel willen bewijzen. Op verschillend die wij vóór ons wel het tegeneener beaute, en pelsnijders uit zich zelden te aan het z.g. ner modellen, aannemen dat dezer Koningin gelijkenis waren; te meer daar zij zelf er voor geposeerd moet hebben en ook consent heeft verleend voor de uitgifte. Misschien was ze toen al een dagje ouder geworden en reeds tot „godin” gepromoveerd, volgens de eischen der tijden.

Goudgulden.

Hoe het zij: het zal Kleopatra nu wel onverschillig zijn, hoe een twintigste-eeuwer over haar schoonheid oordeelt.

Een der meest artistieke producten op Egyptische munten voorkomend, is het fijn gevoelde portret van Berenice II, gemalin van Ptolemaios III, wier naam is vereeuwigd in het sterrenbeeld *het hoofdhaar van Berenice*.

Fraaie Oudhollandsche Geldstukken.

Het geld, waarmee de Romeinen in de 4e — 3e eeuw voor onze jaartelling debuteerden, was lang niet mooi en bestond uit groote, gegoten (dus niet: geslagen) koperen munten, de z.g. *Aes grave*. Eerst in 268 v. Chr. werden de eerste zilverstukken geslagen en van dien tijd af ging het excelsior; aan den smaak en de vindingrijkheid der stempelsnijders werd paal noch perk gesteld en menig muntstuk is een waar kunststukje geworden.

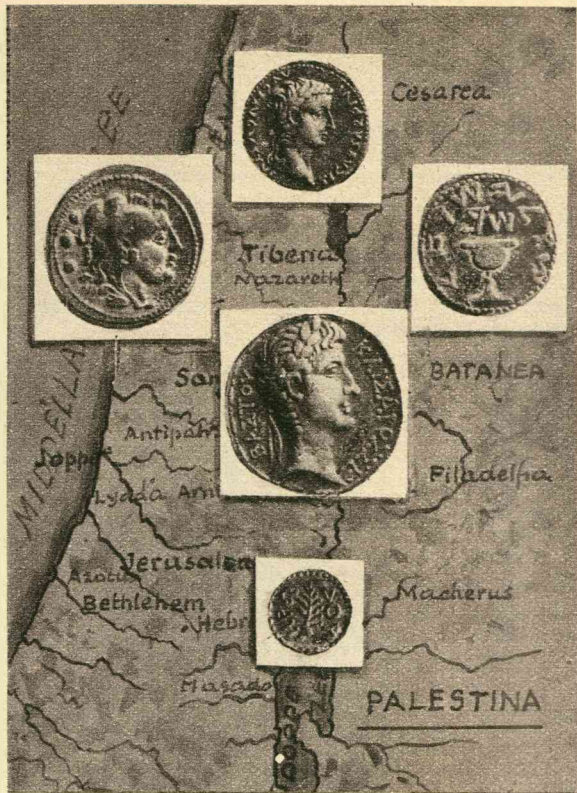
Er is ook nog iets anders, dat in ons oog de waarde der oude munten verre doet stijgen boven hunne gewone metaalwaarde. Het is dit: dat munten vaak op gansch verrassende wijze duistere punten in de geschiedenis der menscheit belichten. Waar de historieschrijvers zwijgen, waar monumenten zijn verdwenen of ontbreken, daar verschaffen opgedolven muntstukken menigmaal nog heel wat licht.

Zelf de snelste opeenvolging van heerschers, zooals b.v. der tegenkeizers te Rome in 192 — 193 v. Chr., wordt nog bijgehouden door de munten, welke die heeren nog gelegenheid hadden gevonden, te laten slaan. Want ieder haastte zich op zijn beurt z'n beeltenis te laten vereeuwigden op het meest verspreide metaalplaatje ter wereld.

In den Bijbel worden herhaaldelijk verschillende muntsoorten genoemd.

De sikkels bekleedde een voornamelijk rol in het oude muntwezen; onze illustratie geeft er een afbeelding van.

Een gansch eigenaardigen indruk maken ook de munten die in Palestina tijdens Jezus' omwandeling op aarde in omloop waren en waarover ook in de Evangelien gesproken wordt. Wie denkt niet bij het beschouwen van het „*penningske der weduwe*” aan de arme vrouw die twee penningskens offerde van haar nooddrift; bij den „*pennning*” aan de woorden van den Heiland: „worden niet twee muschjes verkocht voor een penning?”; bij den „*schattingpenning*” aan het: „geef den keizer wat des

Geld uit Jezus' tijd.

Boven: Schattingpenning; links: Quadrans (penning); rechts: Sikkels; midden: Stater; onder: het Penningske der Weduwe. Ondergrond: Kaartje van het oude Palestina.

keizers is”; bij den „*stater*” aan het vermelde wonder van den visch? Men kan zich voorstellen, dat de Stichter van den christelijken godsdienst, alsmede Zijne discipelen zulke geldstukken hebben gebruikt om er hunne inkopen mede te doen en Hij ook op dit punt mensch met de menschen is geweest.

De zooeven vermelde munten waren natuurlijk Romeinsch geld, daar Palestina een Romeinsche provincie was. De Joden bezaten geen andere munt meer. Het laatste Maccabeëngeld was door Herodes den Groote ingetrokken en door zijn eigen munt met Grieksch opschrift vervangen.

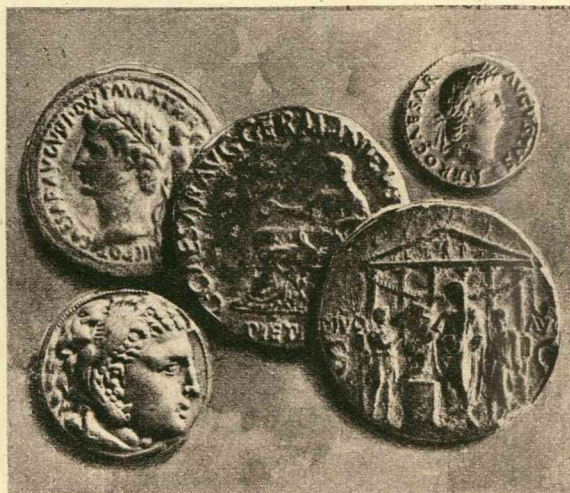
De laatste muntstukken, die van nationaal Joodsch stempel waren voorzien, dagteekenen uit den grooten opstand der Joden onder Ben Kosiba (Barkochba) tijdens de regeering van Keizer Hadrianus; zij, die munten, bestonden voor het meerendeel uit overstempelde Romeinsche denaren en drachmen der Keizers Trajanus en Hadrianus. Daarna volgde de eindstrijd en heeft het Joodsche Volk geen eigen munt meer gehad.

Toen eindelijk Rome's tijd van verval aanbrak, werd ook de muntstempelkunst steeds slechter en geestlooser en hare uitingen deden méér denken aan de primitieven dan aan al de geslachten van groote kunstenaars, die waren voorgegaan. Een treffend staaltje van dit verval geeft de groote zilveren munt van Priscus Attilus, uit den tijd toen Alarich keizer was (409 — 416). Nog éénmaal verschijnt hierop het trotsche „*Roma invicta Roma aeterna*”, doch in welk een jammerlijke en klaaglijke gestalte! Men vergelijke dit wanproduct met de munten uit den goeden tijd, zooals o.a. die van Keizer Augustus.

Rome heeft het zeer lang zonder goudgeld moeten doen (veel langer dan wij nu al zonder gouden tientjes zitten); eerst onder Pompeius († 48) werd gouden munt geslagen en wel met den beeldenaar van dezen potentiaat. Daarna ging het van een leien dakje.

De oudste Romeinen hebben elkander betaald met *denar*, *triens*, *quadrans*, *ses*, *tertius* etc. Van onbetaalde kwitanties leest men niet in de geschiedenis. —

(Tekst en foto's van A. M. V. v. W.)

Nog eenige interessante munten.

Links boven: Keizer Augustus. Daarop volgend: munt uit den tijd van Germanicus. Rechts boven: Goudstuk met beeltenis van Nero.

LOBBES

DOOR ANT. F. RUYGROK

Das is zeker : zonder Lobbes zouden ze elkaar nooit gekregen hebben. Lobbes is nog altijd de schranderste hond, die rondloopt of vastzit !

Wanneer u ook 'n hond hebt, en u meent, dat die hond van u misschien toch nog slimmer is (er zijn nu eenmaal eigenwijze menschen, al lezen diè „Panorama” niet) dan moet u 'ns hooren wat Lobbes heeft uitgehaald. Als u dan nog bij uwe meening blijft, kan ik er niets aan veranderen; en omdat het dan juist uw hond betreft, zal ik zoo beleefd zijn, het niet tegen te spreken.

Maar Nini en Robert kunt u nooit overtuigen.

Want zonder Lobbes... enfin, dat weet u al !

Luister maar 'ns.

Hij zat in een strandstoel op Scheveningen's strand. Ja zeker, 't was in den zomer. En hij gevoelde zich zoo blij, omdat alle menschen en menschjes rondom hem zoo vroolijk waren.

De zee, geloof ik, is te groot voor menschelijk verdriet. Als een reuzin is ze, die zóó goedmoedig lachen kan, dat je daar bij de zee alle kleinschielijke verdrietjes vergeet.

De zee zong haar lied en ieder hoorde er z'n liefsten zang in. De cadans in het ruischen varieerde naar 't laatste liedje, dat in je hoofd speelde. 't Leven was heerlijk... heerlijk !

Robert neuriede in zich zelf : Till we meet again

Ja, 't was geen nieuwe mop, maar dat kan ik niet helpen. Hij neuriede nu eenmaal dit lied en geen ander !

Zij zat in een strandstoel en zooals ze daar zat in haar bespikeld mousseline kleedje, met haar goudblonde haren en haar donkere kijkers, met haar jeugd en haar glimlach, was ze verrukkelijk. Over het heerlijke leven was zij verrukt.

Tósselli's Serenata zoo vloeiend zoo week.

Ja, die neuriede zij. En de zee begeleidde ook haar.

't Was een prachtexemplaar van 'n hollandschen herdershond, met 'n intelligente, bijna menschelijke uitdrukking in de oogen, die lang-uitgestrekt naast het meisje lag. Dat was Lobbes.

Hij bromde 'n hondenliedje. Wat 't was, weet ik niet.

't Refrein was te verstaan : 'n Been en 'n klui is 'n reuzehondenfuif... En de zee, de goedge, zong ook met Lobbes mee : 'n Been 'n klui 'n hondenfuif...

'n Gesnor in de lucht en een ieder zag omhoog. Als 'n gouden vogel zweefde de vliegmachine, door de zon bestraald, scherp afteekend tegen den blauwen achtergrond, wijde kringen beschrijvend, allengs lager dalend, lager, al lager. Menschen renden weg om bij het neerstrijken tegenwoordig te zijn.

Niet alleen menschen zijn nieuwsgierig ook honden ook Lobbes !

Plots stond hij op z'n pooten, spitste even z'n ooren en liep dan met groote sprongen dat snorrende beest achterna.

Nini had het plan gemaakt, zich door niets uit haar tent,

den kring rondlopend Lobbes zag ze niet.

Ze verwachtte hem, bij haar strandstoel teruggekeerd, te vinden. Ze gevoelde een aandrang om te schreien : Lobbes was weg !

Robert genoot van z'n rust. Wat 'n domme menschen om zich zoo druk te maken ! Hij stond voor geen tien vliegmachines op !

Hé, wat was de zee toch Drommels, wat was dat ?

Wat er nu gebeurde overblufte hem zóó, dat hij 't eerst volkomen beseftte, toen 't te laat was. Wat hij zag was 'n hond, die er met een slappen hoed van door ging. Hij lachte hardop om 't komische van het geval — totdat 't hem duidelijk

werd, eerst met vagen angst, toen met zekerheid, dat die hond met zijn hoed op den loop was. Toen lachte hij niet meer. En wat tien vliegmachines niet klaar gespeeld zouden hebben dat deed die ééne hond : Robert sprong overeind en ging het beest achterna.

Toen begon de grap eerst voor goed. De menschen, die het geval zagen — en er zeker van waren, dat 't immers hún hoed niet was — lachten en gaven kwinkslagen ten beste. Jongens en meisjes . probeerden den hoed aan den hond te ontrukken — maar Lobbes (natuurlijk was 't Lobbes) was ze allen te vlug af. Hij sprong over kuilen en tusschen de stoelen door — geen menschelijk wezen kreeg vat op 'm.

Robert bleef — zich 't zweet van 't voorhoofd vegend — buiten adem staan.

Dan klonk naast hem een heldere lach en een stem riep : „Lobbes !” Hij wendde zich om : naast 'm stond een meisje, dat de kunst verstond honden te betooveren, want het beest kwam plots kalm aan draven en liet den hoed voor 't meisje vallen.

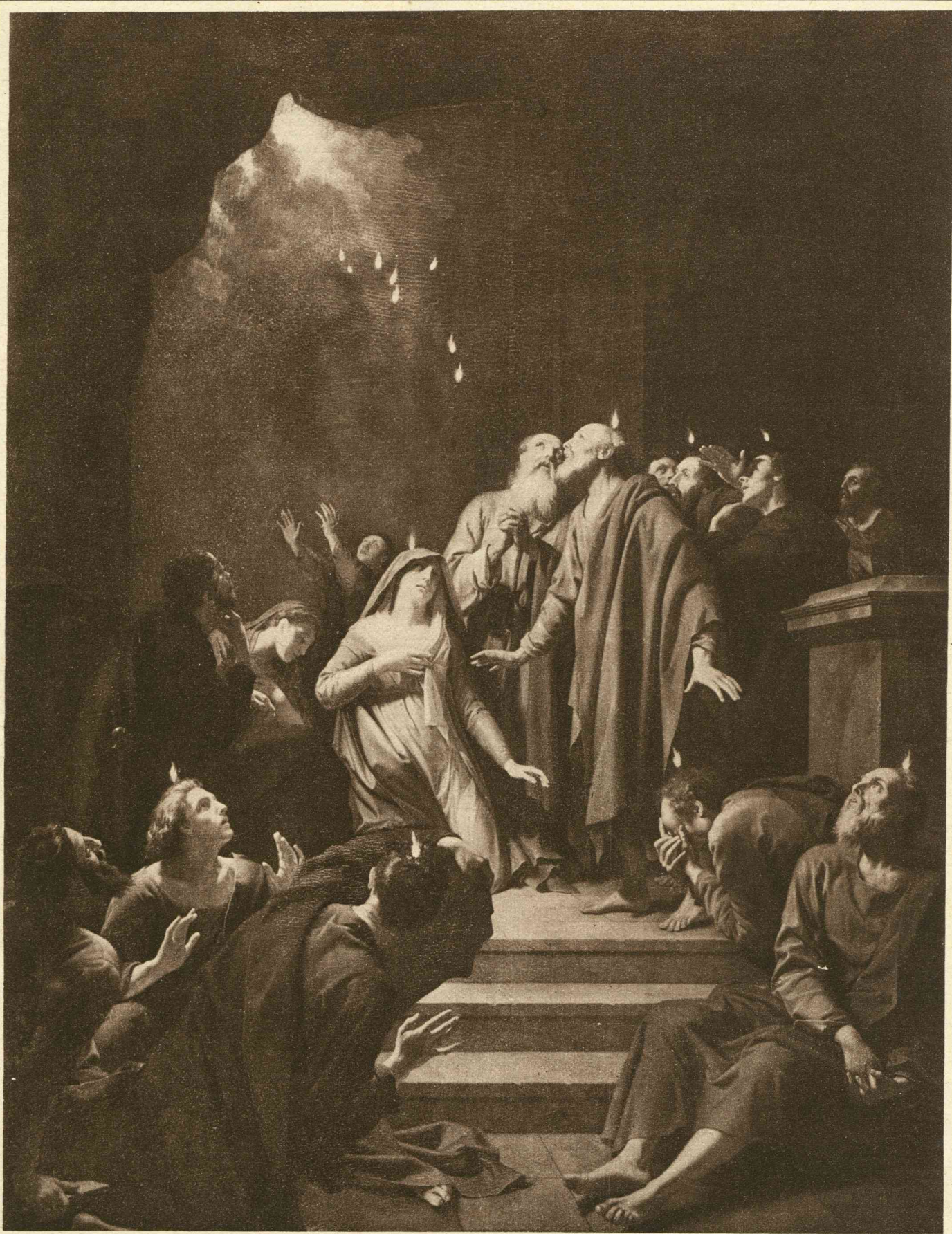
Robert had tot nu toe nooit opgemerkt, dat honden konden grijnslachen. Nu zag hij 't. Die hond grijnslachte daar had hij een eed op willen doen.

't Was een toover-meisje, want ofschoon 't toch

haar hond was, smolt al zijn wrok als sneeuw voor de zon bij het aanschouwen van haar figuurtje. En nu zag het meisje eerst, wat hij al lang wist, dat 't zijn hoed was, de hoed van den mijnheer, die naast haar stond. Haar lach verstomde. Ze werd vuurrood. En bij het zien van haar verlegenheid verdween bij hem het laatste restje van woede.

„Ik... ik wist niet, dat hij van... u was,” stotterde ze, steeds in haar handen zijn hoed om en om draaiend. Hij haastte zich haar te verzekeren, dat 't niets beduidde.

„'t Is maar 'n oude hoed,” zei hij, „een heel oude hoed,

De Uitstorting van den Heiligen Geest

(Naar de schilderij van A. van der Werf, berustend in het Museum te München)

in casu haar strandstoel, te laten lokken en zou zich ook zeker nu niet van de wijs hebben laten brengen als Lobbes er niet geweest was !

„Hier Lobbes !” riep ze opspringend, „hier blijven !”

Maar Lobbes trok er zich niets van aan en holde weg. Dat was nog nooit gebeurd en ze besloot 'm noodgedwongen te volgen.

Ze liep en liep, maar kon den hond niet meer in het oog krijgen. In ieder geval was hij de richting van de wegdravende menschen gevolgd, en Nini draafde nu mee met de anderen. Om de machine verdrongen zich honderden menschen, maar Lobbes zag ze niet. Ze keek onrustig,

ziet u, och, en dat gaatje, dat 't hondje er in gebeten heeft, kon hem toch al niet meer bederven"

Weer zou Robert kunnen zweren, dat „'t hondje" grijslachte.

„Ja maar," stamelde zij nog, „die hoed ziet of liever moet er nieuw uitgezien hebben — u zegt dat maar, en in ieder geval kunt u er zoo niet mee weg 't lint hangt er ook los bij. . met dat losse lint kunt u nooit lopen."

Ze werd nog rooder, nu ze hem de verwoesting duidelijk maakte.

Lobbes had haar in moeilijkheid gebracht — hij zou 'er haar ook uit helpen. Hij sprong in haar stoel en kwam terug met 'n borduurwerk in zijn bek. Aan dat borduurwerk zat 'n naald en garen! De idee was er! „Als u 't goedvindt," stelde zij voor, „wil ik dien hoed. . ."

„Zoudt u 'm een beetje willen fatsoeneeren?"

„Het zal wel wat tijd in beslag nemen"

„Mag ik intusschen misschien mijn stoel . . ."

„Natuurlijk kunt u uw stoel zoolang hier plaatsen," stemde zij toe.

„Wil ik u even helpen?" vroeg zij hulpvaardig.

„Dank u," zei hij lachend, „dat kan ik alleen wel." En twee minuten later stond zijn strandstoel naast den hare — hadden zij zich aan elkaar voorgesteld babbelden zij over de lucht, die zoo blauw en over de zon, die zoo goud was.

„De strik van het lint moet wat naar achter," legde zij uit, „dan is ook 't gat bedekt. 'n Nieuwen hoed moet u toch koopen en mij zendt u de rekening."

„Dat zou ondankbaar zijn na al de moeite, die u zich getroost," zei hij afwerend.

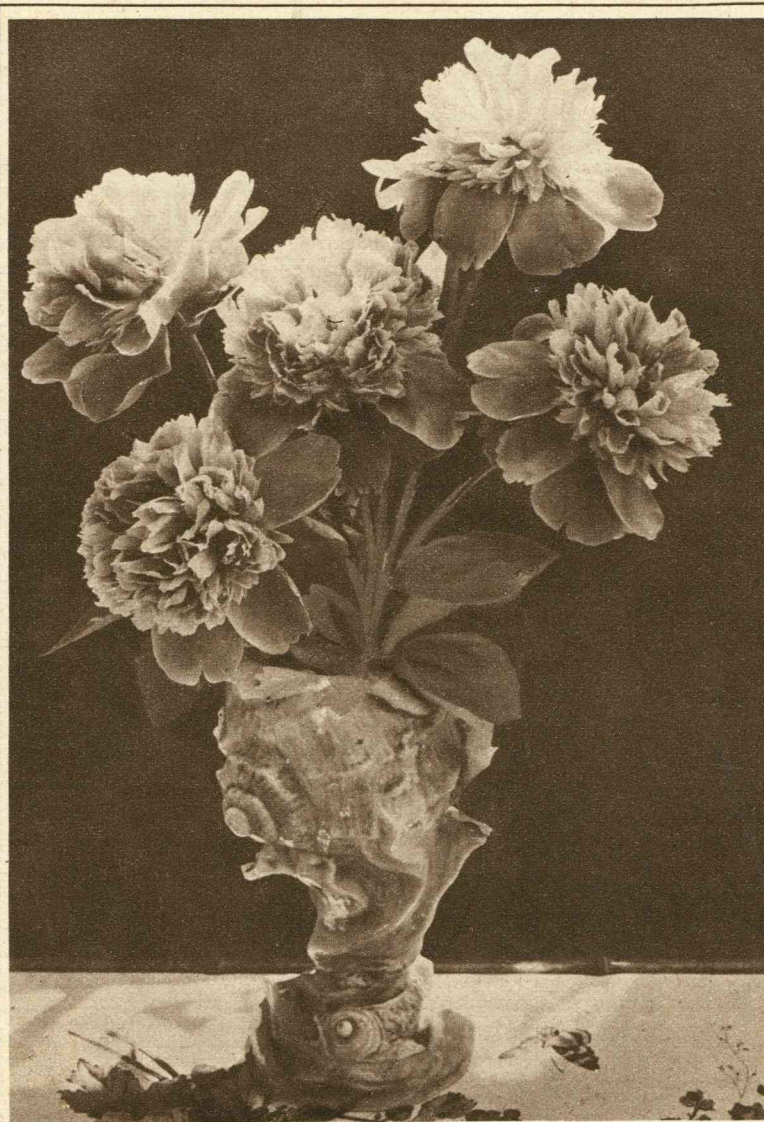
„Lobbes is de schuld van alles," zei ze.

Dat hij den hond nu toch over zijn kop streelde, vond ze erg vriendelijk van 'm.

Dien zomer ging 't zoo:

Waar Nini was, zag je Lobbes en als Lobbes in de buurt was, was Robert niet ver verwijderd.

De hond had geen rust voordat hij, met Nini op 't strand komend, Robert had opgespoord. Lobbes leek wel mal, zeiden ze,

Struik van de Paeonia of Pinksterroos.

maar in stilte waren ze hem o zoo dankbaar.

Op een avond werd 't later. Ze liepen beiden, met den hond achter zich, langs de zee, wachtend op zonsondergang.

Plots was 't gebeurd (toen ze er zeker van waren, dat niemand achter hen liep) dat Robert het meisje kuste. Zij kuste hem terug.

Op dat moment ging in de zee de zon met miljoenen fonkelende spatten uiteen. Maar in hun hart stond hoog de zon der liefde!

Nini kreeg het eerst haar spraak weer.

„Geen mensch heeft ons toch gezien, Robert," fluisterde ze en beiden wendden zich om.

En toen waarachtig zat Lobbes met zijn rug naar hen toegekeerd, naar de maan te turen!

Later beweerde Robert, dat je 't grijslachen van 'n hond niet alleen kunt zien, dat je 't zelfs wel hooren kunt. Waar hij die wetenschap vandaan heeft, vertelt hij er nooit bij.

Wanneer u nu, lezeres, lezer, nog beweert, dat uw hond zelfs in staat zou geweest zijn, om een draad in die naald te steken voor het repareeren van dien hoed — dan geloof ik u op uw woord.

Maar Robert en Nini doen 't nooit, want zonder Lobbes Enfin, u weet 't!

BERICHT.

Indien onze abonné's familieleden of kennissen verrassen willen met een exemplaar van dit nummer, zijn wij gaarne bereid, dit goed verpakt en franco, voor hen te verzenden. Wij zullen dit onmiddellijk doen, na ontvangst van het adres, en 25 cents voor ieder te verzenden exemplaar.

ONSVOLGEND NUMMER

zal, in verband met de Pinksterdagen, niet op 23, doch op 24 Mei, dus één dag later dan gewoonlijk, verschijnen.

De weelde van de Witte Scheerling.

Nu is de lente dan gekomen, de lente, waarnaar we elk jaar weer verlangen: zoelte in de lucht, weldadige koestering, het teere, fijne groen van de uitlopende boomen, het ijle nevelwaas dat in vroegen ochtend en schemerenden avond zachtheid geeft aan het verre verschiert. En langs de stille wegjes van ons waterland bloeit nu in overdadige weelde de eenvoudige, op zich zelf niet eens mooie bloem: de witte scheerling. Die weelde van de massa, die wade van witte bloemen in het frissche gras, aan den voet van knoestige wilgen, langs donkerschijnend, stil-droomend water, maakt de wegjes tot een oogenlust, tot een natuurgeniëting — zooals ons Holland die alleen geven kan.

DE KONING DER DIEVEN

Mohammed ben Suleiman, de almachtige Emir van Basra, was buitengewoon ontstemd, want het wilde zijn Almachtigheid niet gelukken, den avontuurlijken en sluwen dief te ontdekken, die eenige dagen geleden op zeer raadselachtige wijze in de schatkamer van het Rijk was binnengedrongen en de honderd kostbaarste juweelen gestolen had.

De begaafde politiebeambten spreidden dag en nacht een koortsachtigen ijver ten toon om den boosdoener op het spoor te komen, maar tot op heden waren alle naspoeringen zonder succes gebleven. De beproefde beschermers der openbare veiligheid waren niet in staat, ook maar het geringste spoor te ontdekken. Men had, het was duidelijk, met een buitengewoon listigen schelm te doen, die in ieder opzicht de meerdere was van zelfs de meest geslepen politie-rotten.

Het geval verwekte overal groot opzien en de volkshumor goot zich in rijke mate over het onvermogen der overheid uit.

Den zesden dag na het plegen der misdaad belegde Emir Mohammed ben Suleiman op eigen initiatief een Divan, die slechts gewijd was aan de vraag: Hoe kan men dezen dief opsporen?

Maar ofschoon tot de bijeenkomst de scherpzinnigste raadgevers uitgenoodigd waren, mannen met diepgroefde voorhoofden en grootendeels zeer kale hoofden, werd er toch geen uitweg gevonden, die eenigszins kans op succes bood. Midden in den nacht, toen de wijzen genoegzaam hun denkersvoorhoofden gefronst, hun langebaarden ijverig gestreken, de wijsvingers aan hun neuspunten gebracht en de andere gebruiken van peinzend nadenken volbracht hadden, werd eindelijk op aanraden van een scherpzinnig wiskundige het besluit genomen, een belooning van twintigduizend dinars beschikbaar te stellen voor hem, die den dief vermocht op te sporen, en hierop gaf Mohammed ben Suleiman in niet zeer genadige luim den geestelijken steunpilaren van zijn troon verlof tot vertrekken.

„Jij blijft bij me, Ibrahim,” zei de Emir tot zijn lievelingsdichter, Ibrahim ben Seijar. „Ik wil mij door jouw liederen wat verstrooien van het gezwets van deze hooggeleerde zwakzinnigen. Neem je luit ter hand!”

De dichter maakte een lichte buiging: „Ik had u juist willen verzoeken, o Heer der Geloovigen, mij thans gehoor te schenken. Ik heb u een bijzondere mededeeling te doen.”

„Spreek! Wij zijn alleen.”

„O Sultan van den Tijd en Kleinood onzer Dagen, ik vraag u één gunst: „Sta mij toe, dat ik op eigen gelegenheid probeer, u den dief te brengen.”

Mohammed ben Suleiman keek den dichter verbaasd aan: „Jij? Jij, Ibrahim, de hofdichter en tafelenoot van den Emir? Jij wilt onder het geboefte gaan? Inderdaad, een verstandig voorstel! Een man, die de teerste verzen spint, wil een net, waarmee men dieven vangt, weven. — Mag ik je opmerksaam maken op de spreuk: Dichter, houd je bij je lier!”

„Dat doe ik! Ik zal slechts in de snaren grijpen. Op die manier wil ik den dief vangen.”

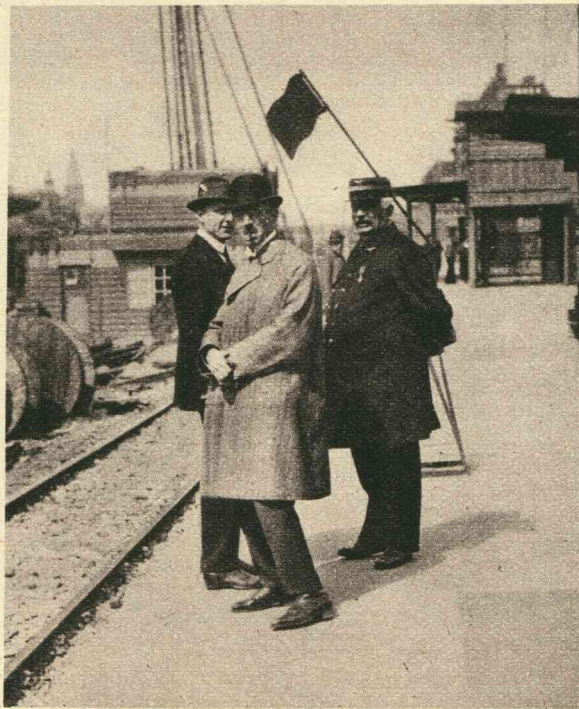
„Mijn bevattingsvermogen is niet toereikend om je plannen te verstaan. Zou je mij er nog iets naders over willen verraden?”

„Ik zou u, doorluchtige Gebieder, nog twee verzoeken willen verraden —”

De Sultan knikte uitnoodigend en Ibrahim ben Seijar ging voort: „— ten eerste, dat u mij voor mijn plan onbepaalde bewegingsvrijheid toestaat; en ten tweede, dat u mij voor vandaag in genade wilt toestaan te vertrekken. Ik wil morgen bijtijds aan 't werk gaan.”

Mohammed ben Suleiman gaf vriendelijk glimlachend zijn lievelingsdichter verlof te vertrekken.

Des voormiddags van den volgenden dag, toen het verkeer het drukst was, begaf Ibrahim zich naar het wijdberoemde marktplein El-Mirbad, waar de dichters hun verzen plachten voor te dragen voor een steeds opmerksamen en dankbaren kring van toehoorders. Toen de door allen geliefde kunstenaar zich gereedmaakte, oor en hart der menschen te streelen, verzamelde zich direct een groote menigte vol verwachting om hem heen. De mare „Ibrahim ben Seijar gaat zingen!” verbreidde zich snel over het gansche plein en de aangrenzende straten, zoodat de tribune, waarop de dichter reeds een voorspel aan zijn snaren ontlokte, spoedig door een dichtopeengepakte menigte omgeven was.

Het vijfde perron v. h. Centraal Station te Amsterdam, dat Dinsdag 8 Mei in gebruik genomen werd.

Van links naar rechts de heeren Is. Plomp, Ir. Kanters en Krapels, stationschef, die tegenwoordig waren bij het inrijden der rails.

En nu zong Ibrahim een lied, dat de hoogste verbazing en stormachtigen bijval wekte. De menschen sloegen van verbazing hun handen ineens en schudden van het lachen: „Hoe is het mogelijk? Zou men wel goed gehoord hebben? Hoe durfde een hofdichter het wagen, zulke verzen op de Markt te zingen? Verzen — waarachtig, men kon het nauwelijks gelooven — verzen, die uitdrukking gaven aan de onbegrensde bewondering voor een dief, ja dien dief verheerlijkten?”

Jawel, de handige koenheid van den onbekende, die de juweelen uit de schatkamer had laten verdwijnen, werd door den tafelenoot van den Emir in 't openbaar met een zegekrans van nu eens schelmsche, dan weer begeesterde woorden behangen. Iedere strophe was een gloeiende hymne van lof en sloot met den regel: „Wie is, wie is de koning der Dieven?”

In den voormiddag had Ibrahim ben Seijar zijn lied gezongen, en tegen den tijd van het middaggebed was het reeds in ieders mond: de lastdrager, die door de straten liep, neuriede: „Wie is, wie is de koning der dieven?”, de ezelrijver, die op zijn weerspanning grauwtje lossloeg, zwaaide zijn stok op de maat van het lied, en op dezelfde maat gebruikten de schippers, die op de rivier voeren, hun roeispanen, ja men bemerkte, dat iedere 'stap en iedere beweging van iedereen zich aan deze melodie aan-

paste. En tegen het uur van het avondgebed liet de Emir van woede briesend den dichter roepen en voer tegen hem uit: „Wat ben je begonnen? Ben je niet wijs? Je verheft den geslepensten spitsboef van den tegenwoordigen tijd tot volksheer. Die gemeene onbekende is thans de beroemdste en meest bewonderde man van Basra. En dat is jouw werk!”

„Ha — prachtig! Die uitwerking heb ik juist gewenscht. En het is mij een eer en een genoegen, dat ook de doorluchtige Leider der Geloovigen aan mijn zangkunst onbepaalde hulde brengt,” antwoordde Ibrahim in 'n echt eerzuchtige, goede luim en hij neuriede zachtjes voor zich uit: „Wie is, wie is de koning der dieven?”

De tergende ongedwongenheid van den dichter deed de woede ten top stijgen van den Emir. De almachtige Heer van Basra trad dreigend dicht op zijn bekerenoot toe, keek hem in de oogen, als wilde hij hem verzenen, en donderde hem tegen: „Verzensmid, brutale vlegel, wil je mij bespotten? Het komt mij bijna voor, alsof je een hoofd te veel hebt!”

Ibrahim schudde ontkennend en heel beslist zijn in het gesprek gehaald hoofd en schudde het nog eens, als om de onontbeerlijkheid dubbel duidelijk te demonstreeën, en zei dan kalm: „De verzensmid verstout zich, U te herinneren, dat U hem gisterenavond wat zijn hoofd betreft een onbepaald beschikkingsrecht heeft verleend. Ik wil dus in deze aangelegenheid mijn eigen hoofd hebben; en ook mijn eigen lied.”

„Wat beteekent dat lied dan?” meesmulde Mohammed ben Suleiman.

„Het moet den dief den mond openen. Zelden verdraagt een beroemd iemand de anonimiteit. Deze onbekende zal niet de kracht hebben, een onbekende, een naamlooze te zijn, terwijl men in alle straten zijn lof zingt. De zon van den roem, die ik met mijn lied voor hem ontsteek, zal hem zegen, zoodat hij met opzet of onwillekeurig zich bekend zal maken. Ik maak hem groot en glanzend, opdat hij zichtbaar worde: eerst held van den dag, dan held van het daglicht. Hij moet eindelijk zelf spreken, daar allen van hem spreken, hij zal bekennen, daar allen hem erkennen.”

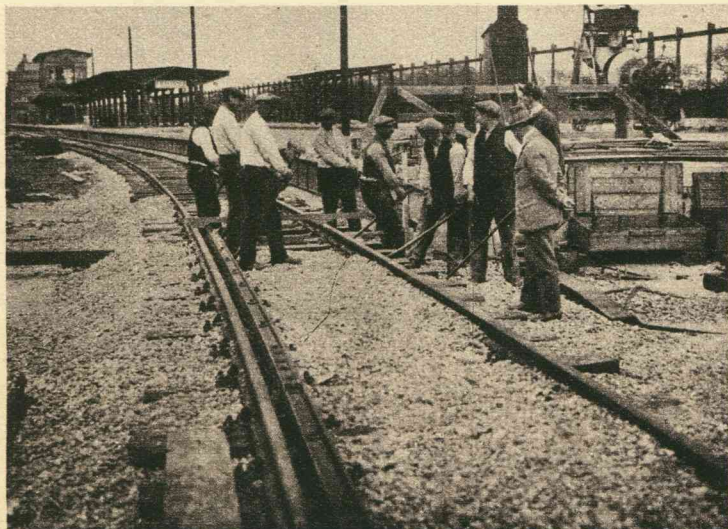
De Emir was door de verklaring van den dichter in een beduidend mildere stemming geraakt; hij liep eenige malen heen en weer, hetgeen hij zoo juist vernomen had overdenkend, en bleef dan voor zijn lievelingszanger staan: „Werkelijk, je plan is niet kwaad,” zei hij levendig, „je wilt door een onweerstaanbaar lokmiddel de ijdelheid van den dief opwekken en je denkt hem op die manier een valstrik te spannen. Voortreffelijk bedacht! Blijft alleen nog maar de vraag, of deze geslepen knaap in werkelijkheid zijn voeten zal gehoorzamen en ze in de goedgestelde klem zal steken.”

Ibrahim ben Seijar haalde zijn schouders op: „Ik noodig hem vriendelijk genoeg uit. Het komen is zijn zaak.”

Toen den volgenden dag, na het morgengebed, de beste dichter van Basra weer het Mirbadplein opzocht, volgden hem op zijn weg erheen honderden en honderden menschen van allen rang en stand, begeerig het loflied op den dief uit den eigen mond van den meester te vernemen. En ofschoon zich ditmaal om de zangerstribune een zoo dichte menschenmenigte als nooit te voren verdrong, ontstond er toch op het moment, dat Ibrahim ben Seijar de snaren beroerde op het groote plein een bijna ademlooze stilte, die eerst na het slotwoord van het gedicht in een oorverdoovende branding van bijvalsbetuigingen omsloeg.

En vandaag was het, als was Basra tot achter de laatste hutten der voorsteden en tot over de hoogste koepels der paleizen in een melodieën-wolk gehuld, waar doorheen onophoudelijk het rythme van het „Wie is, wie is de koning der dieven?” op en neer ging.

Zie vervolg op pag. 10.

Het vijfde perron van het Centraal Station te Amsterdam.

Links:

De laatste rails, waar eenige uren later de eerste trein over zou loopen, worden aan elkaar gekoppeld.

Rechts:

Het inrijden van de rails: de eerste locomotief op het vijfde perron. — Deze foto geeft tevens een uitstekend overzicht der uitbreiding.

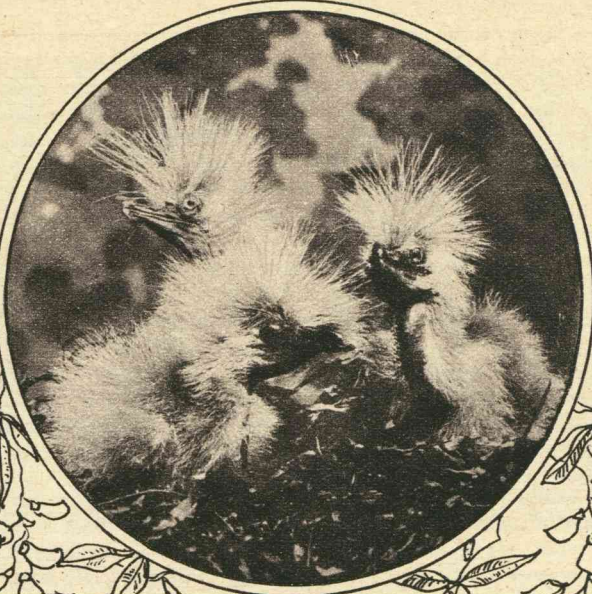

Exotische Vogels

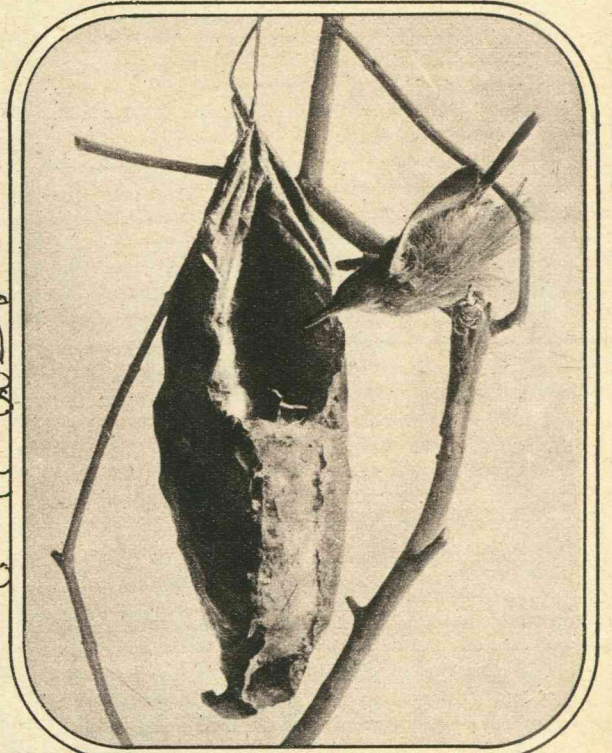
en hun nesten

Weervogels, een soort Vinken van Zuid- en Midden-Afrika, op hun nesten.

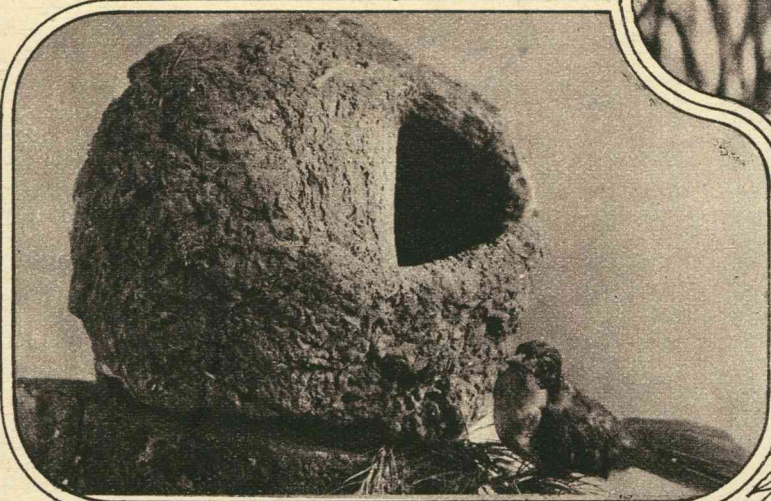
Jonge Vischreigers op het nest.

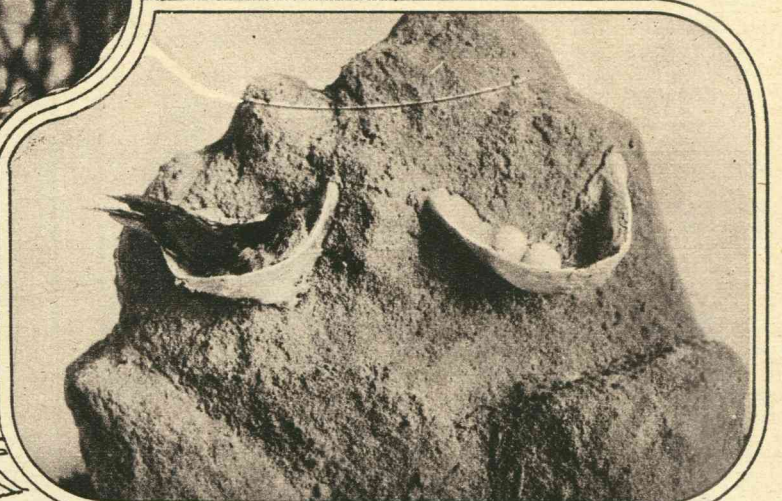
De Snijervogel van Achter-Indië bij zijn hangende woning.

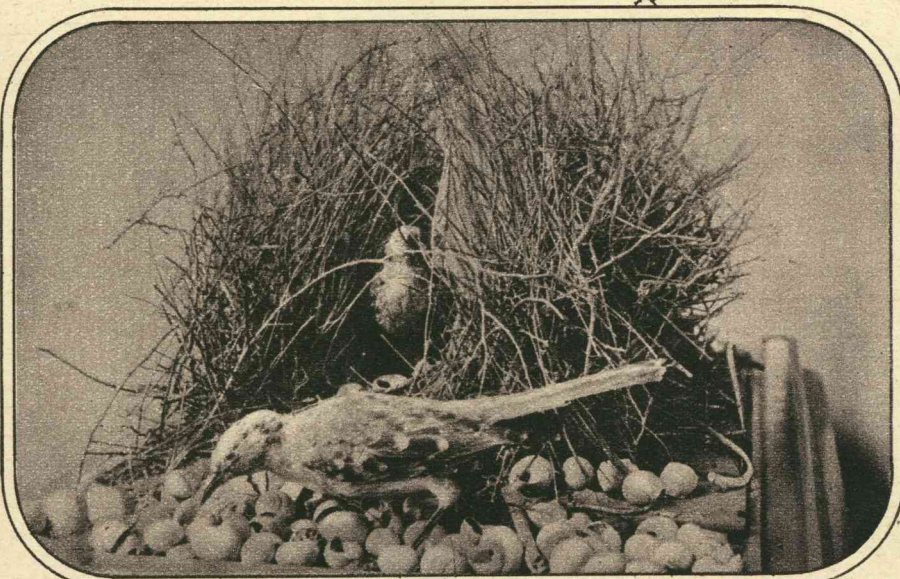
Jonge Kraanvogel.
De Kraanvogel. komt
in bijna de geheele
Oude Wereld voor.

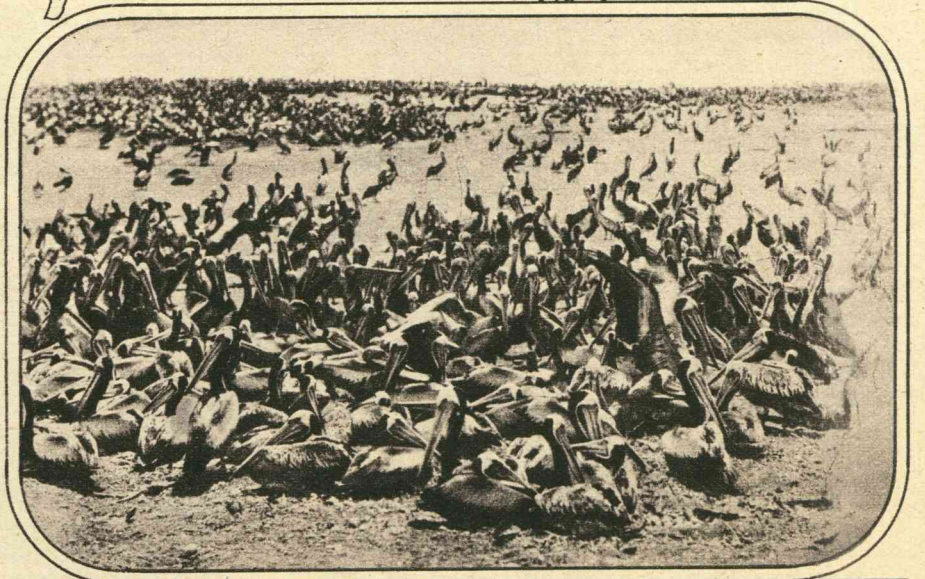
De „Pottebakker”, een soort Sperling van Zuid-Amerika, aldus genaamd omdat hij zijn nest uit klei vervaardigt.

De Salangan, een zwaluw die zijn — eetbaar — nest in ons Indië tegen de rotsen bouwt.

Het „huisje” van den Australischen Kraagvogel.

Een kolonie broedende Pelikanen. Deze vogels komen in de tropische gewesten der Oude en Nieuwe Wereld veelvuldig voor.

Vervolg van pag. 8.

„En — mijn wijze Ibrahim,” vroeg in het schemerige hoekvertrek van het Emirsloot de vorst aan zijn gunsteling, „waar heb je den dief? Beroemd is hij, denk ik, nou meer dan genoeg. Ik heb werkelijk gedacht, dat je hem vanavond levensgroot en in ongeschonden toestand bij me gebracht zou hebben, maar ik kan hem nergens ontdekken.” De Emir keek, als zocht hij werkelijk, met een spottend aan den dag gelegden ijver rond, alsof hij ieder oogenblik verwachtte, den dief ergens in een hoek der kamer te ontdekken.

De dichter volhardde in zijn stilzwijgen en keek ontstemd naar den grond.

„Toe, alsjeblieft, verberg het niet langer voor mij: waar heb je den dief? Wees toch niet zoo terughoudend, zeg het dan —”, vroeg, wederom op een toon van groot leedvermaak, de Emir. Het was duidelijk, dat de Vorst van Basra meende, dat het thans een prachtige gelegenheid was, den dichter-vorst iets als een geestelijke meerderheid te laten voelen, en een zoo zeldzame gelegenheid moest men zoo grondig mogelijk uitbuiten.

„Jammer, jammer,” ging hij voort, „je plan was zoo uitstekend bedacht, het is bijna onfeilbaar, — tóch zou ik gaarne willen weten, waarom de uitvoering ervan niet gelukken wil. Het is mij bijna onbegrijpelijk.”

Onbewogen liet Ibrahim ben Seijar alle plagerijen als

een onverdiende hoon over zich heengaan en zuchtte eenige keeren uit het diepst van zijn ziel. „Ik heb tenminste den geringen troost,” zei hij, toen — na niet te langen tijd — de voorraad geestigheid van den Heerscher was uitgeput, „ik heb tenminste den troost dat ik op die manier niet in de gelegenheid zal komen, een werktuig tot bestrafing van dien armen kerel te worden.”

„Jammer genoeg kan ik je niet eens dien troost laten. Ik had mij voorgenomen, je armen kerel, die thans de waardevolste stukken van het land bezit, te benadigen, vooropgezet, dat hij door jouw kunstgreep gevangen genomen wordt, en vooropgezet, dat hij zijn buit weer teruggeeft.”

„En is uw Koninklijk voorne men, o Heer der Vergiffenis, nog onveranderd?”

De Sultan greep onder het brocaten kussen, reikte den bekegenoot het Doek der Genade en sprak: „Ik leg in uw hand het onderpand der genade. Je mag hiermee je eerwaardigen beschermeling — als je hem hebt — tegen mijn toorn verdedigen.”

Den volgenden dag weerklonk reeds in de vroege morgenuren op het Mirbadplein het gegons en gelach van een ongeduldige volksmenigte. Langzamerhand vermengden zich met die uitingen van vrolijkheid hier en daar ook kreten van heftigen toorn, want het vertoeven op de Markt werd steeds meer en meer een strijd met den naaste, tot een worsteling om een staanplaats van een paar vierkante decimeter temidden van het gedrang, dat steeds dichter en dichter werd.

Met een glimlachje als groet, bezwoer Ibrahim ben Seijar, de tribune bestijgend, het bruisende stemmengeroezemoes. Met een vrolijk gezicht zong hij zijn lied, zong hij de vraag: „Wie is, wie is de koning der dieven?” En juist op dit oogenblik, toen de bijval zich uitende wilde, had er een gebeurtenis plaats, die als verlamdend op de duizendkoppige menigte van toeschouwers werkte: op de onderste trede der zangertribune was een jonge man gesprongen; hoogrood van opwinding en hijgend keerde hij zich naar de menigte en riep: „Ik ben het!

Hier! Ik ben de koning der dieven!”

Maar er gebeurde nog iets verbluffenders: nauwelijks was deze bekentenis aan den mond van den jongeling ontvloten, toen zich een forsche man met een ravenzwarten vollen baard en een grooten, gelen tulband met stooten en duwen een weg door de menschenmassa baande en met bevende stem uitriep: „Hij liegt! Gelooft hem niet! Een ongehoorde leugen! Niet-hij — maar ik ben de koning der dieven!” Bleek, de handen krampachtig gebald, stond hij daar en mat met fonkelende oogen den jongen man.

Eer die twee hun voornemen om elkaar te lijf te gaan, konden ten uitvoer brengen, waren zij reeds door soldaten vastgegrepen en voor den Emir gebracht.

Ibrahim ben Seijar vertelde den Heerscher, wat zich zooeven op de zangertribune had afgespeeld; „— en van uw inzicht, o Rechter der Rechters,” besloot hij op onderdanigen toon, „van uw nimmer falend onderscheidingsvermogen verwachten wij thans, dat het ons onthult, wie van die twee nu eigenlijk de gezochte dief is.”

Emir ben Suleiman deed, alsof hij den steek in deze loftuiting niet gevoeld had, en zei: „Het blijkt dat jouw onnavolgbare scherpzinnigheid dit vraagstuk reeds heeft opgelost. Maak ons dus van je weten deelgenoot. Wij laten ons gaarne door hen, die weten, onderrichten.”

„Deze hier,” — de dichter wees op den forschen man met den gelen, grooten tulband — „deze hier is de dief.”

dichter aller tijden tot roem van mij gemaakt heeft.” Nu keerde hij zich met een blik vol dankbaarheid tot den hofdichter. „Al moet ik sterven, ik neem de zekerheid mee in 't graf, dat nog eeuwen later men het lied van den koning der dieven zingen zal; Ahmed ed Danaf zal onsterfelijk zijn. — Ik had bijna vergeten, u mijn naam te zeggen: ik ben Ahmed ed Danaf uit Mossoel.” Hij blikte trots om zich heen, als om de uitwerking, die deze mededeeling maken moest, gade te slaan, en verviel toen in zwijgend peinen.

In gedachten verzonken keek de Vorst den dief aan. Ibrahim ben Seijar trok zich bescheiden in een hoek terug, om hier ongezien een kleinen luchtsprong van blijdschap te maken, welken hem de Emir, als hij het gezien had, zeker kwalijk genomen zou hebben.

Ondertusschen tastte Ahmed uit Mossoel aan zijn voorhoofd, nam behoedzaam den grooten, gelen tulband af, maakte de plooiën los, en ziet — daar kwamen de edelsteenen te voorschijn, flikkerend en flonkerend — de buit uit de schatkamer van het Rijk: „Daar heb je ze,” zei hij, „ze hebben lang genoeg op mijn hoofd gedrukt.”

En daar stond ook Ibrahim ben Seijar, de dichter, reeds naast Ahmed, om hem fluks het bevrijdende doek der begenadiging om de schouders te hangen. Maar Emir Mohammed kwam tusschenbeide: „Ho! Nog niet! Er is nog veel — of bijna alles — op te helderen. Wie is dat daar?” Hij wees op den jongeling, die alseerste zichzelf op de dichters-

tribune had aangeklaagd.

„Die? Dat is mijn knecht Abdallah. Gij zelf, o Sultan der Vrijgevigheid, hebt hem mij twee jaar geleden geschonken,” antwoordde Ibrahim ben Seijar. „Toen ik gisterenavond nadacht over het uitblijven van succes op mijn loflied, zei ik tegen mezelf: Ik moet nog 'n sterkeren prikkelaar toevoegen! Deze dief is een mensch, die zwijgen kan, ook als men hem verheerlijkt, hij laat zich beroemd maken, en meldt zich niet aan. — Ik wil nu eens probeeren, of hij niet schreeuwen zal, als iemand hem op sluwe wijze van zijn hoogte probeert af te werpen. Zou deze meester aller dieven de kracht hebben te zwijgen, terwijl hij zelf bestolen wordt, vernag hij beweginglooste blijven, als met zijn lauwerkrans een onbevoegde zich tooit?”

De anonimiteit

heeft hij verdragen — den plagiator zal hij hopelijk niet kunnen uitstaan!

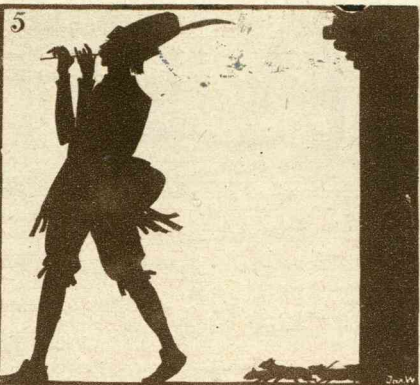
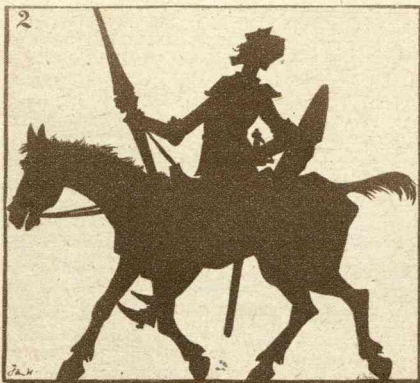
Daarom beval ik gisterenavond mijn knecht Abdallah: Als ik morgenochtend mijn eerste strophe heb voorgedragen, spring je opgewonden op de tribune en roept: „Ik ben het! Hier! Ik ben de koning der dieven!” — De rest komt in orde.

„En Abdallah heeft zich goed van zijn taak gekweten,” (de dichter knikte zijn knecht aanmoedigend toe) „en het overige, o Emir der Geloovigen, is u bekend.”

De vorst nam, zijn lievelingszanger het doek der genade uit de hand, wikkeld vijf der mooiste edelsteenen erin en reikte dit teken der vergiffenis aan den dief. Nadat hij aan den knecht Abdallah ook nog vijf mooie juweelen gegeven had, liet hij door den schatmeester twintigduizend dinars — de door den wijzen kroonraad uitgeloopte belooning voor het aanbrengen van den dief — brengen en gaf den hoop goud met een fraai staatsiegewaad en een waardevolle, met paarden bezette luit onder woorden van allergenadigsten lof aan den dichter Ibrahim ben Seijar.

E. Rosenberger.

ONZE NIEUWE PRIJSVRAAG

Onze teekenaar heeft op ons verzoek voor ons nieuwe Prijsraadsel op karakteristieke wijze een zestal **legendarische** personen uitgebeeld, die wij op deze pagina reproduceeren. Al onze lezeressen en lezers hebben vaak van deze personen gehoord of gelezen, zoodat het hun niet moeilijk kan vallen ons op te geven **wie** deze personen zijn. Onder hen, die ons de juiste namen mededeelen, zullen wij weer een aantal fraaie prijzen verloten. Als eersten prijs stellen wij beschikbaar de op onze voorpagina gereproduceerde **zeer fraaie aquarel** van den **bekenden Nederlandschen kunstschilder H. Heuff**. Deze

aquarel, **waarop geen enkele reclame voorkomt**, en die door ons opzettelijk werd aangekocht voor deze prijsvraag, zal de(n) gelukkige(n) winnaar of winnares in **bijpassenden lijst, franco** worden toegezonden. Voorts zijn er nog **tien prijzen van een rijksdaalder** elk, benevens tien troostprijzen bestaande uit zeer fraaie rotogravures op oudhollandsch carton. De antwoorden moeten ons vóór 31 Mei a.s. worden toegezonden aan ons adres: Redactie Panorama, Doezastraat, Leiden. Op de enveloppe of briefkaart gelieve men te vermelden: „Legendarische Prijsvraag”.

„Klopt dat?” vroeg Mohammed ben Suleiman zoo streng mogelijk aan den bezitter van de gele hoofdbekking, „ben je inderdaad de strafbare misdadiger, die zich met brutale hand aan de schatten van het Rijk vergrepen heeft?”

De zwartbaardige man stond met gebogen hoofd voor den vorst, zijn blik strak op den grond gericht, en beet op zijn onderlip. Hij zag er uit, als iemand die met een levensgevaarlijk besluit kampt. Als stond hij aan den rand van een lokkenden, met rozen bezaaiden, den dood brengenden afgrond, wankelend tusschen het verlangen, erin te springen of terug te wijken. En plotseling richtte hij zich recht op, met een beweging als schudde hij blindelings ieder bedenken af, keek den Emir met een gelukzalige openhartigheid in 't gezicht en riep uit: „Ja — ja — ik ben het, dien gij bewondert en in gezangen verheerlijkt: ik ben de koning der dieven.”

De heerscher keek hem doordringend aan en zei: „Je weet, welke straf je wacht.”

„Wat kan de dood mij schelen! Ik zal in het lied voortleven,” — hij hief met een uitdrukking van gelukzaligheid zijn oogen ten hemel — „in het lied, dat de grootste

UIT HET VOLLE LEVEN

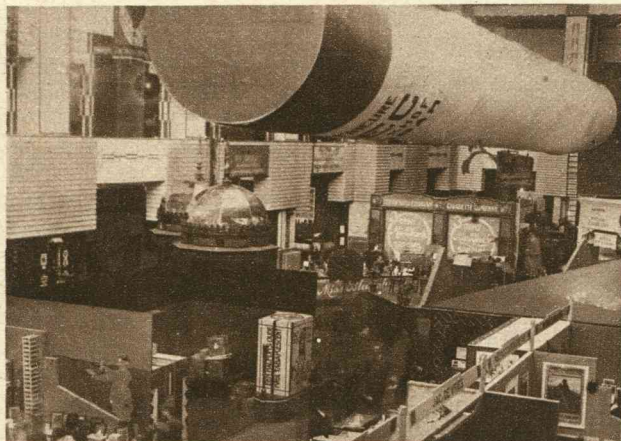
Van den wedstrijd Duitsland—Nederland te Hamburg.

Links: Het bestuur van den Nederlandschen Voetbalbond en het deutsche en nederlandse eifal gekiekt na de officieele ontvangst door den Senaat van Hamburg. Midden: De nederlandse aanvoerder E. v. d. Kluff, legt een krans op het monument voor in den oorlog gevallen leden der voetbalvereniging Viktoria. Rechts: Een steeltje geestdriftige nederlandse supporters op de tribune.

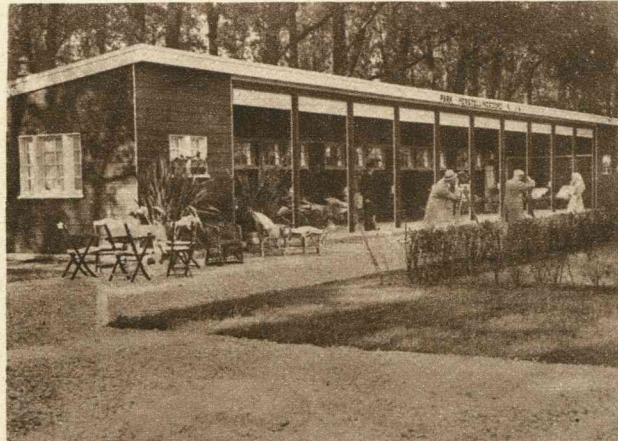
De Internationale Dameszwemwedstrijden te A'dam.

Fraülein Rebhorn uit Bochum, duitse kampioene, die den eersten prijs behaalde in het nummer 400 Mr. snelzwemmen.

De T.A.B.A.

Een aardige overzichtsfoto van de T.A.B.A. die in het Paleis van Volksvlijt te Amsterdam gehouden wordt.

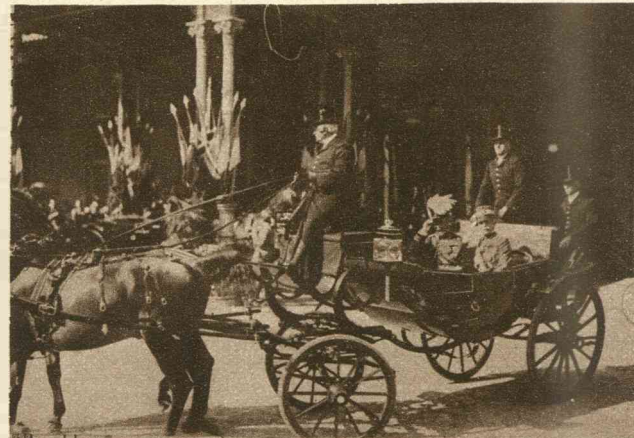
Het „Park Herstellingsoord”

in het Oosterpark te A'dam, dat Zaterdag 1.1. officieel geopend werd in tegenwoordigheid van Z.K.H.Prins Hendrik.

De Internationale Dameszwemwedstrijden te A'dam.

De Amsterdamsche DamesZwemclub die den 1en prijs behaalde in het nummer wisselslag-estafette, 4 maal 40 meter.

De Studentenroeiwedstrijden op het Noordzeekanaal.

Links: De Laga-ploeg, die het nummer 3000 Meter vierriemsgieken won. Rechts: de heer P. Adama van Scheltema, van Laga, winnaar van het skiff-nummer.

Het Engelsche Koningspaar te Rome.

Koning George V van Engeland na zijn aankomst gekiekt met den Koning van Italië.

Het proces tegen de Krupp-directeuren.

De beklagden voor hun rechters, V. l. n. r.: Krupp von Bohlen und Halbach, Dir. Bruhn, Hartwig, Oesterle, en de arbeider Mueller.

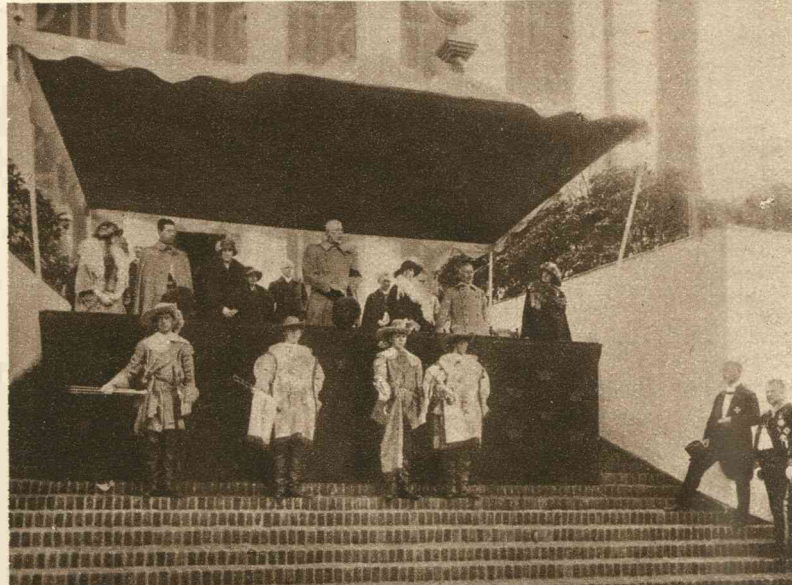

De aviateur Barbot, die in een vliegtuig, gemonteerd met zeer zwakken motor, in een glijvlucht twee maal het Kanaal is overgestoken.

De Russische gedelegeerde Worowski

die te Lausanne door den Zwitser Conradi vermoord werd.

De feesten te Gothenburg.

Naar aanleiding van het 300-jarig bestaan der stad Gothenburg worden aldaar groote feesten gevierd. Op onze foto ziet men koning Gustaaf de jubileumstentoonstelling openen.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

BEHANDELING VAN PLUCHE.

Pluche meubels reinigt men met een mengsel van $\frac{3}{4}$ petroleum-ether en $\frac{1}{4}$ spiritus; in dit mengsel doopt men een linnen doek, wrijft daarmee de pluche flink af en wrijft na met een drogen doek; op eventuele vlekken giet men een weinig van het mengsel versterkt met spiritus.

Het verven van pluche meubels geschiedt op de volgende wijze: men kookt een weinig panamahout in 1 L. water en borstelt hiermede de pluche. Heeft het aftreksel 3 dagen gestaan en gebruikt men het dan, dan is de kleur lichter.

Pluche meubels worden als nieuw door ze met zuurkoolkooksel te borstelen.

Meubels met geplet pluche kunnen niet tegen vocht, omdat het patroon daardoor verandert.

Doffe plekken kan men op de volgende wijze uit pluche verwijderen: men maakt een strijkijzer goed warm, legt het op zijn kant, daar over heen een vochtigen linnen doek en

WANNEER...

Wanneer 'k over je wiegje gebogen sta,
En je klein fijn koppeke gadesla,
Waarover koest'rend een zonnestraal speelt,
Is 't, of in mijn harte een vogel kweelt.

Wanneer ik je in m'n armen houd,
En je teeder kopje zoo innig vertrouwd,
Zich tegen m'n borst drukt, dicht, heel dicht,
Dan straalt in mijn harte een wonder hel licht.

Wanneer ik m'n mond op je wangetjes druk,
Dan voel ik diep in me: „Dit, dit is geluk”,
Na lange jaren tóch tot me gekomen,
Vervulling van mijn innigste droomen. —

Wanneer ik m'n hoofd stil tot danken nijg,
Dan kan ik geen woorden vinden en... zwijg.
Maar Hij, die een moederhart kent en doorgrondt,
Weet óók wel de woorden, die 'k zwijsend Hem zond.

Henny K.

De nieuwe Mode.

Links: Zomertoiletje van witte of zacht-getinte voile. Indien witte voile gebezigd wordt, kunnen de schuilen aan rok en mouwtjes met een kleur worden omgebiesd. De ceintuur sluit met een paar kunstig uitgesneden of beschilderde gespen. Rechts: Costuum van bewerkte of bedrukte zomerstof, als b.v. zijden voile of zijden crêpe. De voorbaan is geheel los, hangt aan den onderkant iets langer, en is naar de heupen wat gedrapeerd. Daar is een lus van dezelfde stof door een bijpassenden gesp getrokken. Apart model kraag en maätel.

daarover losjes de pluche met den verkeerden kant naar beneden. Terwijl de damp erdoor trekt, borstelt men de plekken op den goeden kant.

Recepten.

Roereieren.

Benodigd: 6 eieren, 6 lepels melk, water of bouillon, 20 gram boter, zout, peper, 1 eetlepel fijngehakte peterselie.

Bereiding: De eieren met het zout, peper en het vocht goed uitkloppen, de boter in een omelet- of koekepan uitsmelten, de eiervorm er in laten loopen en langzaam verwarmen, terwijl men er met een houten lepel of vork aanhoudt in roert. Is de eiervorm, hoewel nog week, geheel gestold, dan deze op een verwarmden schotel leggen, bestrooien met fijn gehakte peterselie en direct opdienen.

Jonge Postelein koken.

Benodigd: 2 K.G. jonge postelein, 1 handvol zuring, 50 gram boter, 1 ei, sago of puddingmeel, zout.

Bereiding: Soms is postelein afgesneden, soms ook krijgt men de heele plantjes; in het laatste geval moeten de worteltjes afgesneden worden. Overigens heeft men het onkruid uit te zoeken, en de postelein door goed wasschen van het aanhangende zand te bevrijden. Men wringt de groente goed uit, zet ze met de zuring en een weinig zout, zonder toevoeging van water, eerst op een zwak, later op een krachtiger vuur en laat ze gaar koken ($\frac{1}{2}$ uur). Het vocht wordt gebonden met puddingmeel of sago, vooraf met een weinig water aangemengd, de boter er door gemengd en ten slotte een goed uitgeklopt ei er aan toevoegen.

Broodschoteltje.

Benodigd: 250 gram brood zonder korsten, 6 d.L. melk, 1 ei, 150 gram krenten en rozijnen, 80 gram suiker, 25 gram sukade, 50 gram boter, fijne kaneel.

Bereiding: De melk aan de kook brengen, het brood er in weken en fijnmaken. De krenten en rozijnen, de gesnipperde sukade, den eierdooier, een gedeelte van de boter en het grootste deel van de suiker, benevens het stijfgeklopte eiwit toevoegen. De massa overdoen in een vuurvast schoteltje, de bovenlaag bedekken met een mengsel van suiker en fijne kaneel, de rest van de boter smelten en er over gieten. Het schoteltje ongeveer een uur in een matig warmen oven laten bakken.

VOOR DE JEUGD

HET LEVENDE SPEELGOED.

EEN VROOLIJK SPROOKJE.

III. (Slot).

Het huilen staat Heintje nader dan het lachen.

„Harlekijn, help dan toch eens! Al mijn soldaten zijn kapot!” roept hij wanhopig uit.

Harlekijn is echter niet het minst uit het veld geslagen, maar declameert op plechtigen toon:

„Jan Klaassen heeft van het groot
[ongeluk gehoord
En spoedt naar de plaats van het
onheil zich voort.”

„Wat 'n ramp!” roept hij uit, „de heele
[toren is verdwenen,
„De Generaal en zijn leger liggen onder
[de steenen.
„Doch houdt goeden moed, ik help je
[terstond,
„En maak je in een oogenblik weer heele-
[maal gezond.

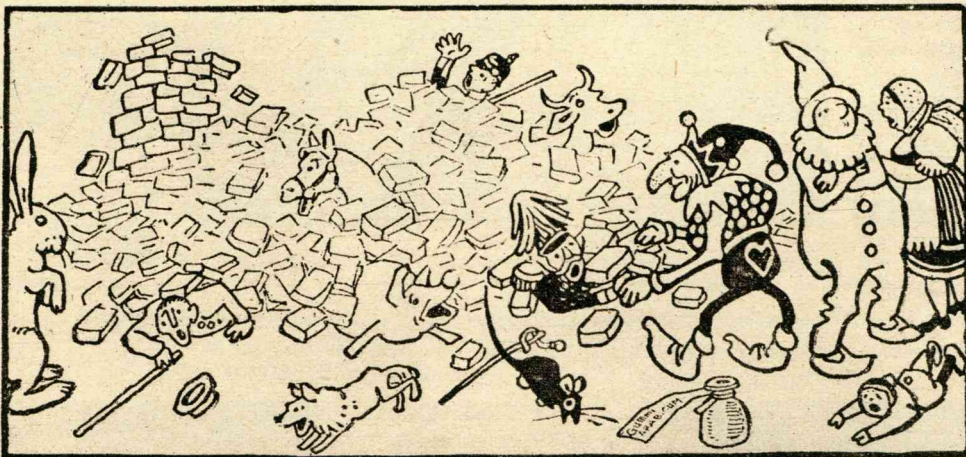
En warempel! Dat aardige kleine ventje, met zijn kromme beentjes en den grooten neus, dat hij wel eens in de poppenkast had gezien, is reeds bij de gewonden, zet hoofden en voeten weer aan en brengt de platgedrukte menschen weer in den goeden vorm. Voor Heintje het zelf weet, zijn allesoldaten weer frisch en gezond en kunnen verder marcheeren.

„Roemboemboem, tsjien, tsjien, ratata!” klinkt weer vroolijk de muziek en het regiment marcheert verder.

„Wel bedankt, Jan!” zegt Heintje nu vroolijk. „Wat ben jij toch knap!” Daar klinkt vlak achter hem een luid gebrom. O weel! Is dat misschien de grimmige beer uit de Arke Noach? Neen, gelukkig niet, 't is de groote bromtol. Die danst en zingt er lustig op los:

„Zoem, zoem, zoem! Het kan mij niet bommen,
„Wie m' in den weg komt, die gooi ik op zij.
„Wie kan er als ik zoo verrukkelijk brommen?
„Wie is er als ik, steeds zoo vroolijk en blij?

„Wie kan er zoo fraai zich wenden en keeren
„Zoem, zoem, rom bom bom! Wie doet 't mij na?
„Wie heeft er het dansen op één been kunnen
leeren?
„Als ik de beroemde boembromtol ha, ha!”

Wat 'n ramp! de heele toren is verdwenen.... De Generaal en zijn leger liggen onder de steenen!

Als de speeldoozen den bromtol ziet dansen, begint ze van zelf reeds te spelen, en laat een vroolijk walsje klinken. De lokkende dansmuziek brengt allen op de been. De Generaal danst met zijn vrouw, de boer met het varken, de herder met de ganzenhoedster, de Engelschman met den winkelier. Ook de dikke stationchef kan zijn beenen niet stil houden en maakt met een der soldaten een rondedansje. Ja zelfs de lange giraffe, de hond, de gans en de andere dieren doen aan de algemeene vreugde mee. Nu komen ook de zware bouwblokken aangestapt, en alle huizen in de stad beginnen te dansen.

Alleen Vader Noach, de stakkerd, kan zijn pret wel op; hij werd door de dansende paartjes geduwd en opzij gedrongen tot hij, o arme, uitgeleed en met een smak op den gladden vloer terecht kwam.

„Och, och, was ik maar weer in mijn ark,” zucht hij, maar niemand heeft tijd om naar hem te luisteren.

De bromtol draait intusschen hoe langer hoe sneller rond, zoo snel, dat Heintje van het kijken ernaar reeds duizelig wordt, en Harlekijn maakt heel dolle sprongen en roept onophoudelijk:

„Joehheisasa, joehheisasa!

Het dansen is zoo fijn.

Nu huppel ik op mijn rechterbeen,
En dan weer op mijn linker heen.

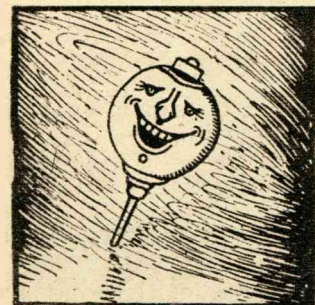
Waarom ben ik een grappenman,
Als ik niet altijd dansen kan?

Joehheisasa, joehheisasa!

Het dansen is zoo fijn.”

Daar gaat plotseling de deur open. Als bij tooverslag is al het speelgoed weer teruggesprongen in de doos. — Moeder lacht en zegt: „Heb je prettig gespeeld, Heintje?” „O Moesje, denk eens, al mijn speelgoed is daar straks levend geworden!”

„Je hebt wel een heerlijken droom gehad, Heintje!” zegt de moeder. — Maar Heintje weet wel beter. OOM TOM.

Wie kan dansen op één been als ik?

De speeldoozen begint van zelf te spelen. De lokkende dansmuziek brengt allen op de been.

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955

DOOR HANS DOMINIK

Geauthoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

20)

„Doen we niet.” Isenbrand zeide het kort en krachtig. „Slechts vaste hoeveelheden tegen afgesproken prijzen.”

Jordan schreef het antwoord neer en stuurde het met de pneumatische post terug.

Professor Pistorius sprak zich uit over den vermoedelijk duur van den oorlog. Vier jaren, van 1914 tot 1918, de groote Europeesche oorlog. Twee jaren de eerste Japansche oorlog. Negen maanden de tweede. De reeks convergeerde sterk. Naar deze veronderstelling moest ook de komende oorlog kort zijn.

Weer meldde zich het pneumatische apparaat. Een nieuwe mededeeling aan Jordan. Mr. Stamford wilde een miljoen ton ruw staal vast koopen. Het was een opdracht van twee milliard dollar. Cyrus Stonard hield zich niet met kleinigheden op. Nammen als waarschijnlijk aan, dat zijn agenten ter zelfder ure reeds in alle andere Europeesche staalfabrieken aan het onderhandelen waren, dan moest hij voor rond vijftig milliard dollar koopen. Öltjen maakte een ruwe berekening van de productie der Industriegemeenschap. Baumann rekende na. Jordan schreef de vraag omtrent de wijze van betaling.

Het antwoord kwam binnen een minuut terug.

„Goede Dollarchèques. Betaalbaar aan de beste banken van het vasteland.”

Reinhard Isenbrand wisselde een blik met Jordan.

„De Dollar zal zakken. Wij hebben reële waarden nodig. Verpanding van Amerikaansche bodemschatten, van mijngroeven en petroleumbronnen ter waarde van twee milliard. Anders doen we het niet.”

Het antwoord vloog in de postbuis. Professor Pretorius ging verder :

„Wat wij fabriceren is voor meer dan 99 % een vredesfabrikaat. Maar wij hebben twee speciale artikelen die ook voor den oorlog in aanmerking komen. Vliegtuigmotoren en verder onze door gyroscopen gestabiliseerde onderzeeboten voor handelstransporten. Ons stabiliseringssysteem is beter dan dat van de booten der strijdvoerende machten.”

Weer een teeken van de pneupost. Aan Philipp Jordan. Maar ditmaal van een anderen vertegenwoordiger. Mr. Bellhouse onderhandelde voor Engeland over de onmiddellijke levering van honderdduizend motoren. Prijzen der Industriegemeenschap. Betaalbaar in goud.

Nog vóórdat de heeren hierover een besluit konden nemen wierp de buis een nieuwen brief uit. Mr. Stamford weigerde de verpanding van Amerikaansche bodemschatten. In de plaats daarvan bood hij aan het bedrag in Duitsche, bij de Unie geplaatste leening, met gouddekking.

Reinhard Isenbrand weigerde.

„Zóó rijk zijn wij voorloopig nog niet, dat wij onze eigen leeningen terug kunnen nemen. Verpanding óf geen staal !”

Het Engelsche aanbod was een bespreking waard.

De volgende brief betrof Mr. Stamford. Hij vroeg draadloos om niet we instructies uit Washington. Zou binnen een uur een nieuw bod doen.

Het Engelsche voorstel was goed. Maar het was nog beter, wanneer het na het uitbreken van den oorlog kwam. Dan zou de 300 % toeslag automatisch ingaan. Ook de volmachten van Isenbrand waren door de Industriegemeenschap beperkt. Werd thans afgesloten, dan geschiedde dat waarschijnlijk tegen prijzen, die reeds binnen weinige dagen ver overtroffen konden zijn.

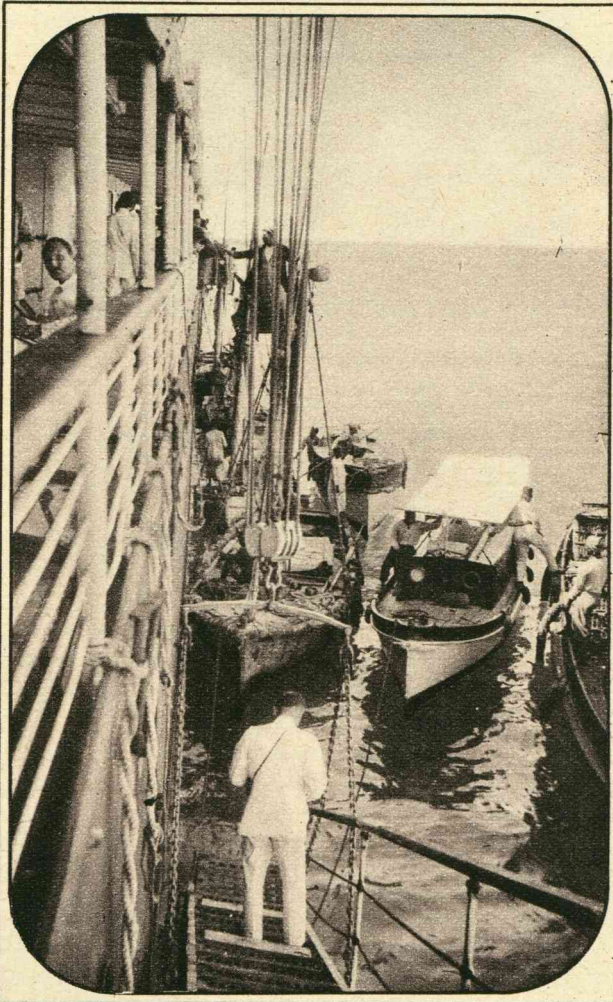
De buis wierp een nieuw briefje in het vertrek. Aan den Chef zelf.

„Mijne Heeren. Op dit oogenblik meldt onze Berlijnsche vertegenwoordiger : „De Regeeringen van Rusland, Duitschland en Frankrijk zijn tot onvoorwaardelijke neutraliteit besloten en hebben elkander wederkeerig bescherming gewaarborgd. Het is uitgekomen zooals ik vermoedde. Wij moeten bij het afsluiten van contracten het volgende in het oog houden : De valuta's der beide oorlogvoerenden zullen vallen. Levensduur slechts tegen betaling in Duitsch geld of tegen verpanding van bodemschatten. Goud moet met voorzichtigheid in betaling worden genomen. Zijn koers is aan schommelingen onderhevig. Wanneer de overeenkomsten vóór het uitbreken van den oorlog in werking treden, dan is voor al het na het uitbreken te leveren ma-

teriaal de opslag der Industriegemeenschap toe te passen.

De groote wedren om de voortbrengselen van onzen arbeid is begonnen. Ik heb gehoord, dat 't linksstaande deel onzer arbeiders pro-Engelsch en tegen den despoot Stonard is. Zorg, dat zij ingelicht worden. Wij hebben thans met geen politiek te doen, maar moeten voor onze volkshuishouding werken en verdienen. Geef mij verslag zoodra zich iets van belang voordoet. Zoodra groote bestellingen inkomen moet aanstonds voor vermeerdering van het aantal arbeiders en vergrooting der fabriek worden gezorgd.”

In de duisternis van den korten zomernacht daalde de R.F.c. 1 uit de hoogte op het bosch van Trenton neder. Nog lagen de groote staatsfabrieken zonder leven in de duisternis. De wegen en straten van het plaatsje en vooral die van het bosch waren eenzaam. Silvester Bursfeld kende het bosch nog van zijn vroeger verblijf. Er was daar, tusschen oude eiken, een diepe insnijding in het terrein, die het vliegship gemakkelijk kon opnemen, zoodat zijn romp zelfs in de onmiddel-

Als men te Suez aankomt...

Een onzer lezers zendt ons de hierboven gereproduceerde foto, welke te Suez genomen werd bij de aankomst van een grooten Mailstoomer. Geen der kooplieden mag aldaar aan boord komen. Teneinde toch hun waar aan de passagiers te kunnen slijten, klimmen zij met behulp van touwladders in de hooge masten hunner dobberende schuitjes en bieden op deze wijze hetgeen zij te koop hebben aan. — Voor iemand die last van duizeligheid heeft, een werkje om van te rillen!

lijke nabijheid in de plooi van den bodem aan het oog onttrokken werd. Ten overvloede zochten zij de afgevallen bladeren van het vorige jaar tezamen, die hier in een dikke laag op den grond lagen en bestrooiden den romp van het schip daarmede.

Als twee gewone, in 't geheel niet in het oog loopende reizigers wandelden Silvester Bursfeld en Atma naar de stad. In het schijnsel der morgenschemering gingen zij de eerste huizen der plaats voorbij en naderden zij hun doel. Zij kwamen te vroeg. Veel te vroeg, want de klok van de nabijzijnde kerk sloeg juist vier uur in den morgen. Silvester Bursfeld brandde van ongeduld. Hij had geen rust voordat zij voor het welbekende huis in de Johnson-Street stonden. Met vurige blikken beschouwde hij de met groen begroeide vensters van het gebouw. Het liefst zou hij maar kortweg over de heg geklommen zijn en de bewoners uit den slaap gewekt hebben.

De onverstoorbare kalmte van Atma bracht hem weder tot bezinning.

„Kalm, Logg Sar. Geen overijling. Wanneer het meisje nog hier is, kunnen wij haar ook over drie uren wel opzoeken.”

„De woorden van den Indiër wekten nieuwen kwelenden twijfel in de ziel van Silvester. „Wanneer het meisje nog hier is.” Wat bedoelde Atma daarmee? Waar zou Jane anders zijn dan bij haar moeder? Wist

Atma het een of ander en wilde hij het niet zeggen? De pijn der onzekerheid overweldigde hem. Zuchtend volgde hij den Indiër en zette zich op een bank in het nabijzijnde park naast hem neer. Langzaam kropen de uren voorbij. Op den kerktoren sloeg het vijf, sloeg het zes en na nog eens zestig kommervolle minuten sloeg het zeven uur. Silvester sprong op.

„Nu is het tijd. Om zeven uur is Jane steeds wakker, reeds in de huishouding bezig.”

Na weinige minuten stond hij voor het hekje en schelde. De schrille toon der electriche schel was in de morgenstilte duidelijk waar te nemen. Maar in het huis bleef alles rustig. Driemaal, viermaal herhaalde Silvester het schellen zonder eenig teeken van leven te veremen.

Atma was hem slechts langzaam gevolgd, bescheiden achterblijvend, als wilde hij het eerste wederzien der geliefden niet storen. Thans stond hij naast Silvester en wees met de hand op een plaats van den huismuur.

„Zie eens !”

Een klein wit plaatje hing daar tusschen het klimop van den huismuur. In het onzekere licht der morgenschemering was het aan de blikken van Silvester ontgaan. Thans was het duidelijk te zien en ook te lezen. Het was de doodgewone, alledaagsche mededeeling, dat het huis te huur was en dat men in het huis ernaast nadere inlichtingen kon bekomen. Silvester voelde, dat zijn knieën knikten en hem den dienst weigerden. Hij moest op den Indiër leunen.

„Ik vermoedde wel, dat wij het meisje hier niet zouden vinden. Maar wij zullen haar vinden en zullen haar naar Europa brengen.”

Deze weinige, met overtuiging gesproken woorden van Atma goten nieuwe kracht in Silvester's ziel. Hij volgde den makker, die naar het huis ernaast ging en daar toegang verzocht, wat hem ook werd toegestaan.

De heeren wenschten het te huur staande huis ernaast te zien. Met alle genoegen. Dat kon terstond geschieden.

Door Atma vergezeld, schreed Silvester door de hem zoo wel bekende vertrekken. Ginds stond de naaitafel aan het venster. Daar had Jane gezeten toen hij haar de laatste maal vóór zijn gevangenneming gezien had. Het borduurwerk, waaraan zij toen bezig was, lag daar thans nog. Juist alsof de borduurster eerst pas van haar werk was opgestaan. Wanneer iemand een huis verliet om zijn verblijf ergens anders te vestigen, dan zou hij toch zeker zijn werk zoo niet laten liggen. Silvester kon niet nalaten dit op te merken.

„Het is alles zoo vlug gegaan,” verklaarde de jeugdige gids. „Mr. Glossin bracht Miss Jane in zijn automobiel en reed aanstonds met haar weg. Zij had slechts weinig bagage bij zich.”

Silvester had genoeg gezien. Met een blik gaf hij Atma een wenk.

Of de heeren de woning wilden huren?

Misschien . . . zij zouden er over denken en in den loop van den namiddag terugkomen. Een kort afscheid en de vrienden liepen de Johnson-Street door. Silvester liep als in een droom. Werktuiglijk herhaalden zijn lippen wel honderdmaal de laatste woorden van den Indiër : „Wij zullen het meisje vinden en veilig naar Europa brengen.” Deze eentonige herhaling gaf hem langzamerhand het innerlijk evenwicht terug. Hij volgde dus Atma, die den weg naar 't station insloeg.

„Waar moeten wij naar toe, Atma? Wat moet er met ons schip gebeuren?”

„Het schip ligt goed verborgen. Wij gaan naar New-York, Dr. Glossin vragen, waar het meisje is.”

Silvester schrok.

„Dat beteekent, het hoofd in den muil van den leeuw steken.”

Atma bleef onbewogen en antwoordde bedaard : „Je hebt den straler bij je. Verbrand hem tot asch als hij je kwaad wil doen. Maar, verbrand hem niet voordat hij mij geantwoord heeft.”

Dr. Glossin stond in het particulier kabinet van den president-dictator. Cyrus Stonard schoof een stapel brieven ter zijde en liet zijn blik een oogenblik op den doctor rusten.

„Wat hebt U in de zaak Bursfeld kunnen vaststellen?”

„Wat den vader aangaat, dat die sedert vele jaren dood is.”

„Kennens de Engelschen zijn geheim?”

„Ik ben er van overtuigd, dat zij daarvan niets weten. Toen Gerhard Bursfeld merkte, dat zijn geheim hem langs hypnotischen weg zou worden ontrukkt, heeft hij zichzelf gedood. Ik heb vooraanstaande lieden in Engeland ondervraagd. Zij weten van niets.”

Een glans van bevrediging spreidde zich over de trekken van den dictator.

(Wordt vervolgd).

**"PANDER
& ZONEN**

DEN HAAG

**AMSTERDAM
ROTTERDAM**

ETAMINE

vanaf Fl. 0.50
per Mtr.

ALLOVERNET

vanaf Fl. 0.60
per Mtr.

VOOR

Grapjes.

De bedeesde jongeman was op visite. En wist niet, wat te zeggen. Hij trachtte de baby te bewonderen, en vroeg hoe oud ze was.

„Precies tien weken,” antwoordde de trotsche moeder.

Toen vroeg de bedeesde jongeman, belangstellend:

„En is het uw jongste, mevrouw?”

„Dus u wilt mijn dochter trouwen?” vroeg de millionaire.

„En mag ik vragen, of u ook vooruitzichten heeft?”

„Ik heb uitstekende vooruitzichten, mijnheer.”

„En welke zijn die?”

„De vooruitzichten, uw dochter te trouwen en uw schoon-zoon te worden.”

„Dus ik heb uw toestemming, mijnheer?”

„Zeker!”

„O, dat ik erin mocht slagen de genegenheid van uw dochter te winnen!”

„Probeeren, man! Waarom niet? Er hebben het er al zooveel geprobeerd.”

Er was er eens een man, die nergens voor deugde. Hij leefde in Amerika, en stierf er ook. Op zijn begrafenisdag kwam de dominé en sprak eenige woorden bij de kist, voordat deze grafwaarts gedragen zou worden. Dominé sprak zoo ontroerend en wist zooveel goeds van den overledene te vertellen, dat alle familieleden ontroerd waren. Hij sprak van „een goed vader”, „trouwe echtgenoot”, enz.

Toen kon de weduwe zich echter niet langer inhouden, en ze zei tegen haar oudsten zoon, die naast haar zat, op een fluisterton: „Wim, ga jij eens kijken, of het Vader wel is, die in de kist ligt.”

Hij: „Goeden dag! Waar ga je heen?”

Zij: „Dat is mijn zaak! Ik ga mijn neus achterna!”

Hij: „O, dan weet ik het al. Je gaat naar den zolder.”

Puntgedichten.

IN DROOG AMERIKA.

Oom Sammy drinkt in z'n café
Geen whisky meer, noch stout,
Maar neemt als hartversterking thans
Een kleintje haver-mout.

KAATJE IN 1923.

„Mevrouw, u staat me vrijwel aan,
En het salaris zal wel gaan,
Maar zou ik nou eres misschien
Uwes getuigen magge zien?”

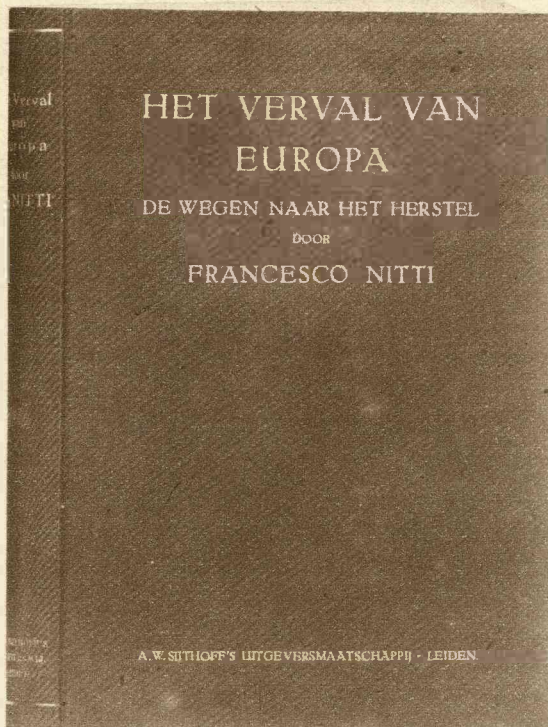
HET A.S. VOETBALBEROEP.

Straks staat in je krantje,
Al klinkt het wat gek,
„Gevraagd leerling-keeper,
En aankomend back.”

DE TABAKSWET.

Eén voordeel biedt de bandjeswet:
Al ben je nog zoo'n smoker,
Geen mensch is er in dezen tijd
Een bandeloze rooker!

J. Cats Jr.

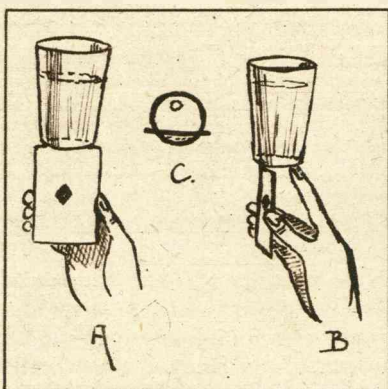

Het verval van Europa. — De wegen naar het herstel.

Zoojuist verscheen bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij. te Leiden, onder den titel: „Het verval van Europa, de wegen naar het herstel,” de nederlandsche vertaling van het jongste boek van den gewezen Italiaanschen premier Francesco Nitti, dat reeds in Italië, Engeland en Duitschland bij duizenden verkocht werd. Aan de inleiding, die de auteur speciaal voor de nederlandsche uitgave schreef en waarin ook de jongste gebeurtenissen, o.a. de bezetting van het Roergebied, besproken worden, ontleenen wij den volgende zin, die op juiste wijze het doel kenschetst, dat de schrijver met zijn interessant en boeiend geschreven werk beoogt: „Dit boek is een gedocumenteerde verzameling van feiten, er is ergeen, dat kan worden ontken of verzwakt; thans na een onbevenging kijk op de smartelijke werkelijkheid is het noodig zich aan te gorden, om met zuiver gevoel de nieuwe maatschappij te bouwen, die aan de wereld het vertrouwen in de vrijheid en de veiligheid van het leven hergeeft.” — De knappe schrijver, die door zijn politieke loopbaan natuurlijk tot oordeelen en veroordeelen alleszins bevoegd is, wijst de menscheid in dit boek op hetgeen door haar gedaan zal moeten worden om Europa voor een algeheelen ondergang te behoeden. En het is daarom, dat wij het gaarne in handen zouden zien van ieder ontwikkeld persoon. Waarin het dan ook stellig komen zal; want er zal voor dit werk groote belangstelling wezen.

Het balanceerende Glas.

De goochelaar reikt iemand een spel kaarten aan, verzockende hieruit een kaart, onverschillig welke, te nemen. Tevens vraagt de kunstenaar een gewoon drinkglas te willen onderzoeken. Nadat kaart en glas terug ontvangen zijn, neemt hij de kaart in de rechterhand en plaatst het glas boven op de speelkaart. Niettegenstaande alles, blijft het glas in evenwicht. Hierna kunnen beide weer een toeschouwer overhandigd worden om ze nogmaals te onderzoeken. Men zal echter een onzichtbare preparatie vermoeden en vragen den toer zelf te mogen na doen. Trots alle pogingen kan niemand der aanwezigen er echter in slagen en zal het ook niemand zonder kennis van het geheim gelukken.

Laat ik direct zeggen, dat inderdaad alles totaal ongeprepareerd is, wat het geval nog gecompliceerder maakt, tenminste voor het oog van den toeschouwer. Ge ziet het geheim echter op de tekening ontsluit. De kaart wordt eenigszins gebogen vastgehouden met den duim eenzijdig en midden-, ringvinger en pink anderzijds, terwijl ge den wijsvinger tegen den bodem van het glas plaatst. Bij A zien we het vooraanzicht, B geeft een der zijden weer en C toont ons den bodem van het glas waarbij de plaats van den wijsvinger benevens die der kaart aangegeven zijn. Dit aardige kunststukje maakt ge nog verbazingwekkender door het glas met water te vullen.

Allerlei Wetenswaardigs.

REUSACHTIGE BOOMEN.

De stam van den apenbroodboom, ook Boabab genoemd, bereikt een omvang van 47 meter en de boom kan ongeveer 6000 jaar oud worden. De omtrek van den stam beschrijft een cirkel, grooter dan de rijmanege van een circus in een der grootste steden.

Aan den ingang van den tuin van Mariposa in Californië staat als poort een levende boom, in wiens stam een opening gesneden is, groot genoeg om er met een ruimen postwagen door te rijden.

In den tuin van Caraveras ligt de omgevallen „vader van

IEDEREEN

het woud” waarvan de top op een lengte van 100 meter afgebroken is. Daar de stam op deze plaats nog een middellijn heeft van 5 meter, kan men aannemen, dat de boom hooger moet geweest zijn dan de Dom van Keulen. Van den wortel uit is in den stam een tunnel uitgebrand, waar een man te paard doorheen rijden kan. De Methusalem van alle boomen echter, mag men wel „de gevallen koning” noemen, in den Mariposahof. Het is wetenschappelijk bewezen, dat hij voor 7000 jaren ontkiemd moet zijn. Hij was dus al eeuwen oud, toen de Pyramiden gebouwd werden.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112", Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

ONTWERP-REGLEMENT VOOR HET PANDOEREN.

Art. 21.

Wanneer bij puntenspel en zwabberen een „stille” d.w.z. alle slagen gehaald worden, dan ontvangt men daarvoor extra uit den pot. Voor een „stille” 1 fiche voor den speler en den maat.

De tegenspelers hebben evenwel het recht, vóórdat de tweede slag gedekt wordt, het spel gewonnen te geven. In dit geval wordt geen „stille” uitbetaald.

Bij zwabberen ontvangt men, wanneer men alle slagen alleen haalt, 4 fiches in plaats van 2 fiches uit den pot.

• Hier mogen de tegenspelers het spel bij den tweeden slag niet gewonnen geven.

Art. 22.

Het is geoorloofd, dat 2 spelers misère spelen. In dat geval wordt dan geen troef gemaakt en de kijkkaart blijft liggen.

Wie het eerst annonceert, speelt het eerst.

Verliezen beide spelers, dan betalen beiden het bedrag in den pot dat voor misère vastgesteld is (zie Art. 17).

Art. 23.

Slot- en Strafbepalingen.

De speler, die zich niet aan het reglement houdt, betaalt 2 fiches in den pot en moet geven.

Indien bemerkt wordt onder het spel, dat verkeerd gegeven is, dan is het spel ongeldig en moet door denzelfden gever opnieuw gegeven worden. Geschiedt dit geven dan weder verkeerd dan betaalt deze 2 fiches in den pot en de volgende speler geeft.

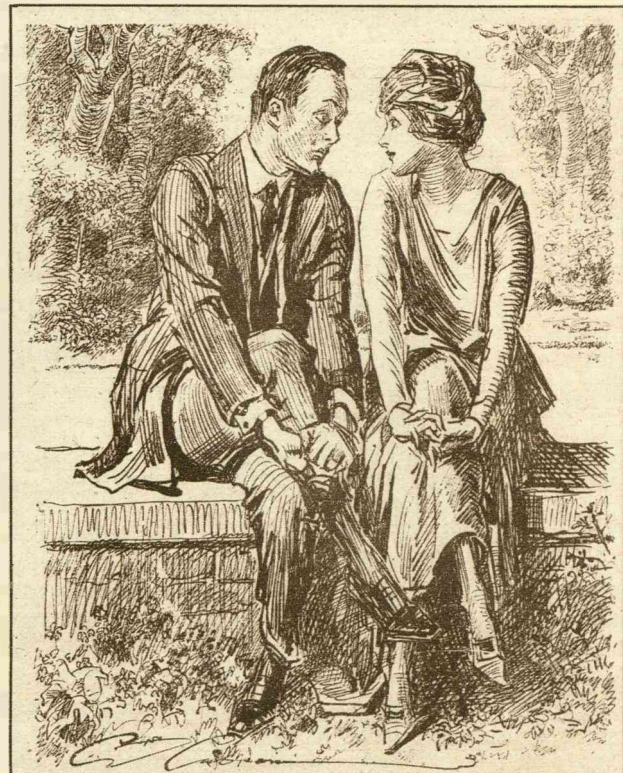
Wanneer een speler, de „kijkkaart” vergeten heeft weg te leggen, dan betaalt hij het geheele bedrag in den pot, wat hij met of zonder maat ontvangen zou hebben bij gewonnen spel. Men kan immers onmogelijk met 9 kaarten een spel winnen.

Komt een kaart bij het geven bij ongeluk open op tafel te vallen, dan laat men opnieuw geven.

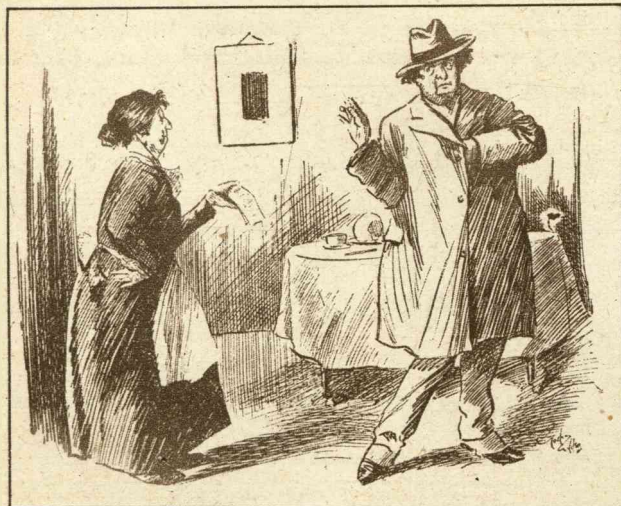
Willekeurig of onwillekeurig verzaken wordt gestraft met betaling van 2 fiches in den pot en de gestrafte persoon geeft.

Een eenmaal opgespeelde kaart mag niet weder teruggenomen worden.

Hiermede is het reglement ten einde en wij verwachten nu van onze lezers eventuele op- en aanmerkingen, om die dan, indien zij juist mochten zijn, bij te voegen.

Als de lente ook in de ziel van jonge menschen werken gaat...

De kunstenaar: „Ik kan uw rekening nu niet voldoen, juffrouw! Ik zal ze betalen op - eh - op mijn betaaldag.”

De hospes: „En wanneer zal dat zijn, mijnheer?”

De kunstenaar: „Mijn betaaldag? O - de dag waarop ik U betaal, natuurlijk!”